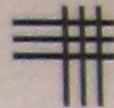

"Vă spun că de vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Șt. Evanghelic după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 17, IANUARIE 2005

Apare la jumătatea lunii

10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Cu avânt în noul an!

Atitudini Votul și pișcotul
Singur în fața cetei

Lig-xag pe mapamond Portugalia

Actualitate Circ... fără pâine
Botezul Domnului
Mihail Eminescu, un mare naționalist

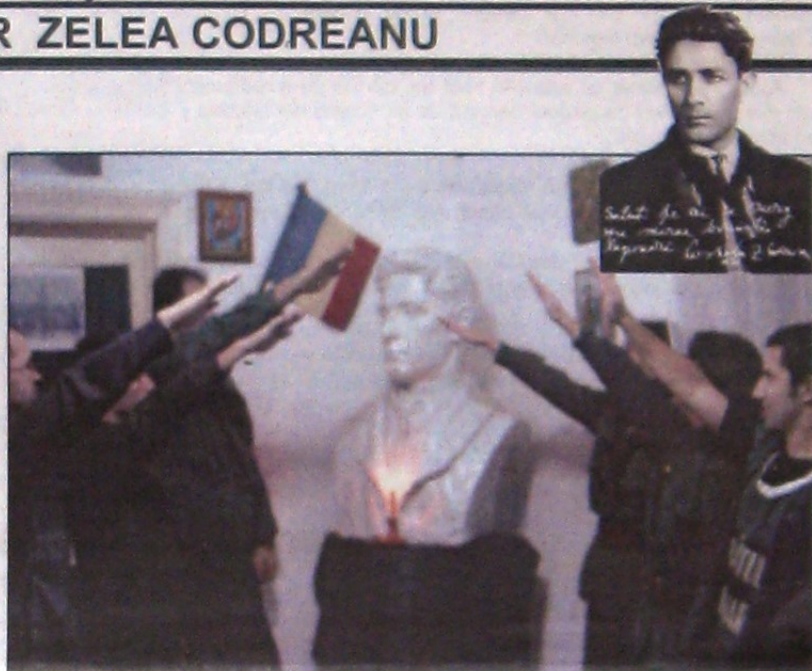
Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (IV)

Carte legionară Vasile Marin - "Crez de generație" (II)
Ion I. Moța - "Cranii de lemn" (I)

Diverse Un cotcodac din Argentina

Pagini regăsite Pe urmele lui Șt. Baciul la Honolulu

Concurs, Poșta redacției

SCHIMBAREA DOMNILOR, BUCURIA NEBUNILOR?

Mișcarea Legionară se apropie cu pași repezi de frumoasa vârstă de 78 de ani! Este oare momentul să vorbim de aceasta? Da, și vom vedea de ce, căci noi șocăm că acest an va fi un an de cumpănă pentru noi, un an hotărâtor pentru evoluția noastră viitoare.

Oare ce determină pe plan național poziția unei formații politice?

În primul rând împrejurările politice interne și externe ale apariției, în al doilea rând obiectivele pe care și le-a propus, în al treilea rând consecvența demonstrată, sinceritatea și disponibilitatea la renunțare și chiar la sacrificiu pentru idealurile naționale și, în al patrulea rând, eficiența sau rezultatele obținute.

Pentru legionarii mai vechi sau mai noi toate aceste lucruri sunt bine cunoscute, dar noi scriem în primul rând pentru majoritatea românilor care, datorită politicii comuniste - și nu numai - au fost ținuți departe de realitățile istoriei interbelice în special, căci aflarea adevărului îi arăta pe ei într-o lumină total defavorabilă; dar nu numai pe ei, ci și mult trâmbițata democrație interbelică sau mult disputata prosperitate a aceleiași perioade.

Mișcarea Legionară a apărut ca o reacție naturală la ofensiva comunistă pe plan intern, ca o încercare de prelungire a revoluției bolșevice, dar atenție, din cel aproape 1000 de comuniști identificați atunci, nu erau 100 de etnici români, ceilalți fiind etnici minoritari pe care îi dorea sau îi interesa de România cât pe mine acum de Patagonia, și marea lor majoritate (ca să nu spunem toți) erau stipendați, sub o formă sau alta, de Moscova.

Care erau scopurile lor declarate în presa timpului pe care în mare parte o controlau: desființarea bisericii creștine, a monarhiei, a armatei, inversarea valorilor sociale, toate lucruri pe care le-ați trăit pe propria piele după 1944. Scopul urmărit în final era ruperea de tradițiile milenare ale românilor, tradiții care ne țineau puternic ancoreați în pământul acestei țări, deznăționalizarea, transformarea românilor în cetățeni de categoria a doua.

Care a fost obiectivul principal al Mișcării: ridicarea românilor, transformarea lor radicală din punct de vedere moral - în primul rând - și apoi ridicarea nivelului cultural, profesional, fizic, pentru a putea să se facă față cu succes luptei din ce în ce mai dure pentru păstrarea sau recucerirea pozițiilor pierdute, în special de natură economică, dar și politică, poziții ocupate în proporție covârșitoare de etnici străini.

Atenție totuși, niciodată Mișcarea Legionară nu a avut ca deziderat înlăturarea concurenței neromânilor prin mijloace brutale sau nelegale!

Din 1927, anul înființării Legiunii Arhanghelul Mihail, și până la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu în nov. 1938, fondatorul, creatorul și conducătorul Mișcării Legionare, nu a existat nici un fel de constrângere prin vreun fel de agresiune împotriva elementului alogen.

Care a fost paradoxul situației: cei care s-au manifestat ca dușmani de moarte ai Legiunii au fost guvernanții perioadei interbelice, vezi, Doamne, români, care cel puțin *aparent* conduceau destinele țării.

Nu vă luați însă după propaganda comunistă sau antiromânească care încearcă să vă convingă de caracterul terorist al Mișcării!

Argumentele care se aduc se destramă ușor la cea mai obișnuită analiză, în cunoștința de cauză a fenomenului.

Întotdeauna cei care au deschis ostilitățile au fost autoritățile timpului, care au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a provoca reacții violente din partea Mișcării, lucru pe care l-au și reușit odată, prin măsurile violente și absolut ilegale pe care le luau împotriva legionarilor.

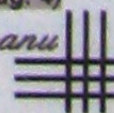
Vă dăm un exemplu edificator (de fapt, singular ca reacție): cazul I.G. Duca, în care au fost implicați legionari, dar nu a fost posibilă demonstrarea implicării Mișcării Legionare. Pentru a fi investit ca prim ministru al României anulul 1933, liberalul I.G. Duca avea nevoie de sprijinul Franței și de numirea de către regele criminal Carol al II-lea, Președintele Franței de atunci, Leon Blum, la sugestia unor mari bancheri francezi în frunte cu Finlay, îl condiționează sprijinul de desființarea juridică și fizică a Mișcării Legionare, lucru care era în totală concordanță și cu sentimentele și interesele lui Carol al II-lea. În ajunul alegerilor Mișcarea este desființată printr-un ordin al primului ministru, ordin nelegal și neconstituțional, și se trece la măsurile de represaliere; vi le prezentăm ca mostră de barbarie: 18.000 de arestări în urma a 18.000 de percheziții domiciliare de o brutalitate nemălințănită, fără nici un fel de acte ce trebuiau eliberate, normal, de Parchet, 300 de internați în spitale în urma bătăliilor și a schingiunilor, 16 asasinați și, după procesul intentat, trei condamnați la muncă silnică pe viață, asasinați mai târziu în detenție!

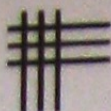
Pentru ce acceptă și instrumentează I.G. Duca tot acest masacru, pentru ambiția de a fi prim ministru; dar acest lucru îi costă viața; și așa este prezentat în istorie ca o victimă a legionarilor, ca și când el putea să fie deasupra legilor țării, a legilor bunului simț și a legilor firii.

Mă opresc aici, consemnând totuși că lucrurile au mers în continuare în aceeași notă. În toată existența Mișcării Legionare: în timpul dictaturii personale a lui Carol al II-lea, care se mai evidențiază o dată prin asasinarea, în 1939, a sute de legionari aflați în custodia statului, în timpul dictaturii lui Ion Antonescu, dovedit responsabil de moartea a 5000 de tineri și foarte tineri legionari, trimiși pe front în batalioanele de sacrificiu și mitraliați în spate de jandarmarie.

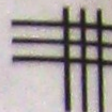
(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea Codreanu

Problemele tineretului / Ideologie CU AVÂNT ÎN NOUL AN!

A mai trecut un an și încă mai existăm. O problemă pentru dușmanii neamului românesc.

Dar nu numai că existăm, ci chiar ne-am mărit organizația.

Au fost multe încercări, dar am trecut peste toate.

Am avut de îndurat și nedreptăți din partea autorităților, și intrigi din partea unor dușmani neașteptați, și dezamăgiri din partea unor prieteni, dar am trecut și peste acestea.

În anul care vine, probabil că vom avea lucruri și mai serioase de înfruntat, pentru că acolo unde românii vor să fie români și să redea neamului nostru străvechile cuvinte "curaj" și "onoare", acolo intervin și dușmanii.

Dar lupta lor se va lavi întotdeauna de lupta noastră dreaptă, legală, pentru că mișcarea nu o întrebuițăm nici măcar contra celui mai mare dușman. ("Întinerul mișcării din lume nu poate fi alungat prin alt întineric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter și de onoare." - C. Z. Codreanu - "Pentru legionari".)

Noi suntem Vestitorii zilelor de mâine.

Așa că am plecat cu avânt în noul an, dornici de a readuce cât mai mulți tineri pe drumul normal, de a-i scoate din blazare, egoism și debusolare.

De ce ne zbatem atât?

Pentru că a sta deoparte înseamnă a fi mărunț, a fi laș, a fi mort sufletește. Indiferența este cea mai grea boală. Noi în contra ei luptăm, și o vom birui - acum sau mai târziu.

Credem că este de datoria noastră, a tinerilor, să reprimem flacăra credinței în noi înșine, ca popor, să readucem speranța în sufletul românului simplu.

Vrem ca propria casă, România, să ne aparțină cu adevărat, iar nu să fim musafiri în ea. Aici suntem de două mii de ani, în ciuda nenumăraților dușmani, dar ne-am menținut prin luptă, și nu vom putea niciodată să supraviețuim altfel.

După zeci sau sute de ani de robie, cineva a ridicat steagul. Și cum a fost întotdeauna, așa va fi și acum. Steagul vă așteaptă!

Vom încerca, așadar, și anul acesta, să continuăm mărirea organizației, dar nu prin trageri de mânecă. Vom arăta mereu drumul nostru, iar cine va putea, ne va urma.

Mulți vor râde, alții ne vor întoarce, pur și simplu, spatele, dar vor fi și dintre acela, puțini, care vor asculta și vor înțelege glasul neamului românesc, șoptind din istorie și chemându-i, prin noi. Atunci ni se vor alătura.

Și dacă vor înțelege că legionarul este veșnic la datorie, înfruntând greutatea la tot pasul, că niciodată nu stă când dușmanul lucrează neconștient pentru a ne înrobi, atunci vor rămâne alături de noi.

În Mișcarea Legionară intră numai caracterele; haimanalele, leneșii, sclavii stomacului și ai comodității, se duc la partide, pentru că acolo se înmoale pesmeții singuri în apă.

Pornim, așadar, în noul an, cu speranța că Dumnezeu și Arhanghelul ne vor ajuta să înaintăm pe drumul nostru, pe drumul neamului românesc.

La luptă, Vestitorii!

Stefan Buxescu
student, 19 ani

Redacția revistei vă invită la SEARA DE POEZIE LEGIONARĂ

în fiecare ultimă vineri din lună, ora 16,
la sediul redacției.

(continuare din pag. 1) SCHIMBAREA DOMNILOR, BUCURIA NEBUNILOR?

Despre represiunea sălbatică dezlănțuită de comuniști în mult prea lunga noapte de 45 de ani știți, oricum, destule lucruri: sute de mii de arestări și exterminări, începând cu canalul și continuând cu Piteștiul, Aiud, Gherla, Ocnele Mari, Baia Sprie, Constanța, Calea Rahovei, etc., etc.

Iată! 78 de ani legionarii au fost victimele tuturor regimurilor și dictaturilor, și totuși Legiunea trăiește în fapt, dar și în conștiința și sufletul a zeci de mii de români din țară și din lume, care au înțeles rolul ei hotărâtor în păstrarea ființei naționale.

Dar atenție: intru în miezul problemei.

Din sutele de mii de deținuți politici din timpul regimului comunist, trei sferturi au fost legionari.

Din zecile de mii de morți în detenție sau în fața plutonului de execuție comunist, peste trei sferturi au fost legionari.

Din mii de români care au luat calea muntelui cu arma în mână, cunoscuți sub numele de "rezistența armată anticomunistă", mai mult de trei sferturi erau legionari.

S-a vorbit și se vorbește de victimele comunismului. Se scriu cărți, se fac filme, se ridică monumente memoriale, intră în legendă luptătorii din munți, dar peste tot lipsește cuvântul de bază: LEGIONAR.

Noi ne-am întrebat: DE CE?

Dar dvs. nu vi se pare curios?

Aud toată ziua la televizor sau la radio vorbindu-se despre revoluționari anticomuniști, politicieni care înflorează comunismul, oameni de pe stradă care condamnă regimul comunist, și totuși campionii luptei anticomuniste, care au dat pe altarul patriei mii și mii de martiri, legionarii, sunt în continuare excluși din viața politică, până și numele lor interzis prin legi (neconstituționale).

Nu pot fi decât două explicații:

- sau suntem în continuare conduși de același comuniști sau de moștenitorii doctrinei comuniste, dușmani de moarte ai Mișcării, dar și ai poporului român;

- sau suntem de fapt niște biete marionete în mâinile dibace și

necruțătoare ale vreunui for străin (să zicem, de exemplu, Senatul American în cazul Antonescu).

Dacă suntem catalogați ca extremiști (ceea ce este o minciună și o nedreptate), de ce nu ne bucurăm măcar de drepturile extremiștilor din țările Uniunii Europene? Urmează să facem parte din ea.

Ne alinăm cu toate, dar cu sistemul politic nu? Păi dacă plătim gazele și curentul și benzina și... și... și... la preț comunitar, nu este normal să o ținem până la capăt, sau numai belelele sunt pentru noi?

Totdeauna am fost dependenți de o poartă: otomană, franceză, germană, sovietică; acum care o mai fi, să știm unde ne căciulim!

Există un Haider în Austria, un Le Pain în Franța, un X în Olanda, un J în Norvegia, etc., etc.

Nouă ni s-a oferit un P.R.M., care este un surogat oscilând între național-comunism și socialism, între antisemitism și filosemitism, între un naționalism de fațadă și o susținere fătășă a neocomuniștilor.

Scopul P.R.M. a fost captarea electoratului cu înclinații naționaliste, dar și din aceștia au rămas doar naivii și intereseții.

Se naște dar o altă întrebare capitală: acest P.R.M. care se declară antisemit și xenofob, de ce nu este interzis prin lege?

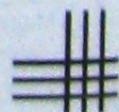
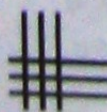
De ce este interzisă Mișcarea Legionară, nedovedită a fi incompatibilă politic cu vremurile de astăzi?

Răspunsul este simplu: Legiunea reprezintă un adevărat pericol pentru unii, pentru alții, pentru hoști, pentru trântori, pentru șmecheri de toate felurile și culorile, pentru dușmanii creștinismului, pentru nostalgicii terorii roșii etc.

Dacă acum 78 de ani ni s-a dat un certificat de naștere de către Căpitan și poporul român, iată că acum dușmanii Căpitanului și ai poporului român ne dau un certificat de existență: în mod evident nu poți interzice ceva ce nu există (de exemplu o stafie).

Și închei, ca de multe ori, cu o întrebare:

Să ne bucurăm oare de schimbarea domnilor în speranța respectării drepturilor pe care ni le dă, fără dar și poate, Constituția, sau facem iarăși nebunia de a ne bucura degeaba?

Încă o dată, în anul electoral 2004, am asistat la un spectacol demn de comedie caragialienă, situație care de mai bine de 150 de ani nu s-a schimbat.

Pe lângă așa-zișii noștri politicieni, perfect adaptați democrației interesului personal, care își dispută locurile în Parlament precum biletele la concert, cea mai tragică situație este creată de atitudinea "spectatorilor".

După o rușinoasă prezență la voturi de până în 60% în primul tur, românii au avut de ales în turul doi între doi foști comuniști. Există mai multe motive care au dus aici.

Încă de la început trebuie să înțelegem că, atât în cazul de față, cât și în general, voturile nu sunt câștigate de cei care sunt într-adevăr mai buni, ci de către cei care știu mai bine să mintă și să păcălească poporul.

Votul universal

Cunoscând bine psihologia maselor, "străbunicii" actualilor conducători au început, încă de la Revoluția Franceză, să netezească drumul instaurării la putere a "dinastiei" lor. Punând în practică mult iubitul slogan "liberté, égalité, fraternité", dreptul de elector îl dețin toți cetățenii țării.

Astfel, părerea unui intelectual interesat și conștient de situația politică a țării, este egală cu părerea unui alt cetățean, complet dezinteresat de politică și lipsit de o concepție clară despre societate sau chiar despre noțiunile de bine și rău.

Fără a face "discriminări" între cele două categorii și departe de a avea concepții elitiste în sensul peiorativ al cuvântului, mi se pare normal ca atât timp cât din punct de vedere intelectual oamenii sunt diferiți, cât accesul la informație nu este uniform și chiar interesul pentru treburile țării nu este același, ca dreptul la vot să fie deținut doar de acele persoane suficient de lucide și de conștiente de actele lor, pentru a putea fi luate în seamă în luarea unei decizii de importanță națională.

Adevăratul scop pentru care "ne bucurăm" de votul universal nu este bunăvoința guvernelor, ci interesul guvernanților ca, dispunând de posibilitățile oferite de poziția ocupată, să câștige voturi favorabile din partea cetățenilor ușor de manipulat.

În acest sens, pe lângă metodele convenționale de propagandă electorală, s-a ajuns să se recurgă și la metode mai puțin nobile.

Începând de la decizii guvernamentale ce au ca unic scop câștigarea de sufragii și care în condițiile respective au efecte negative asupra economiei țării (reduceri artificiale de prețuri sau impozite, sau creșterea anumitor categorii de venituri), și până la împărțirea de "pachete cu ajutoare" sau chiar mită, toate acestea nu au alt scop decât acela de a câștiga voturile acelei categorii de alegători al căror creier s-a mutat în stomac.

Pișcotul

În timpul unei discuții pe teme politice cu un susținător al lui Năstase, convins că pierderea alegerilor de către acesta va împiedica România să intre în Uniunea Europeană (?!), l-am întrebat care este scopul său în viață, ce își dorește el în general și de la guvern în particular.

Răspunsul a fost prompt și șocant: "Să am ce să mănânc! Să am bani! Năstase ne dă bani! Uniunea Europeană ne dă bani!" ("și marmota învelea ciocolata în staniol!")

Acest răspuns, pe lângă confirmarea ipotezei de mai sus, ridică și alte probleme. Este grav ca la începutul secolului XXI un cetățean din România (sau de oriunde) să nu își dorească altceva decât să aibă ce să mănânce. Această dorință poate apărea fie dintr-o sărăcie lucie, fie dintr-un nivel intelectual scăzut. Dacă în prima caz această dorință poate fi parțial justificată, al doilea caz este intolerabil. Pentru astfel de oameni, și cel mai mare tiran, dacă ne dă din când în când cu "praf în ochi", este un bun conducător, și steagul tricolor, cu sfânta-i stemă, ar trebui să devină blazonul cantineii săracilor.

Acest gen de oameni nu înțeleg că oricine (Năstase, Iliescu, Uniunea Europeană) care ne dă ceva, înainte sau după predarea cadoului, va avea grijă să își recupereze înzecit investiția, într-un mod sau în altul. Trăim într-o lume în care nimeni nu face un bine celui alt decât cu scopul de a-și îndeplini un interes.

SINGUR ÎN FAȚA CETEI SAU ÎMPINSUL DE LA SPATE

De-a lungul istoriei noastre milenare am avut parte de mari personalități, adevărate reperi, care prin faptele lor mărețe au contribuit substanțial la încheierea națiunii, la independența ei, la prestigiul ei în lume. Galeria făuritorilor și apărătorilor neamului românesc începe cu Decebal și se continuă cu Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Al. Ioan Cuza, Carol I și Ferdinand. Și cei care au fost în preajma lor, miniștri sau oameni de mare valoare și cultură, prin activitatea lor în slujba neamului, se bucură de stima urmașilor: frații Buzescu, Kogălniceanu, Alecsandri, I.C. Brătianu, Traian Vuia, N. C. Paulescu, Henri Coandă, Nicolae Iorga sunt doar câteva exemple. Chipurile lor mărețe, aureolate de curajul nelimitat în fața dușmanilor țării, unii plătind pentru aceasta chiar cu viața, vor rămâne de-a pururi în istorie, simpla rostire a numelui lor inspirând respect.

Cred că ultimul personaj pe care-l pot include în galeria nemuritorilor a fost Mareșalul Ion Antonescu. Fără îndoială, a avut și lipsuri, dar acestea pălesc în fața atitudinii sale de bun român și mare patriot care a plătit cu viața "vina" de a fi luptat împotriva comunismului și de a fi eliberat vremelnice teritoriile răpite, Basarabia și Bucovina. A murit sărac și demn

Predomină concepția lui "ni se dă". Se așteaptă ca cineva, șefu', partidul, președintele, NATO, Uniunea Europeană, etc să ne dea ceva. Aceasta este concepția creată de era comunistă în care trebuia ca noi "să ne facem că muncim" (iar ei se fac că ne plătesc).

Astfel, dorința de a munci a dispărut, crescând însă dorința de a primi de pomană (câci toți avem același stomac, nu?), dorința de a aștepta să pice ceva din cer sau chiar aceea de a fura.

Oare oameni cu astfel de concepții ar trebui să aibă dreptul să decidă asupra viitorului țării și al poporului român, oare Ștefan, Tudor, Horia sau Avram Iancu au trăit degeaba? Sperăm că nu.

Acești oameni nu înțeleg că nici guvernul sau președintele, și nici orice altă organizație internă sau internațională, nu pot schimba situația României atâta timp cât mentalitatea cetățeanului de rând nu se schimbă. Fiecare trebuie să înțeleagă că singura modalitate eficientă, durabilă și morală de a se "îmbogăți" atât pe sine, cât și țara, este munca, munca cinstită și făcută cu simț de răspundere. Atunci când fiecare, de la gunoier până la profesor universitar, își vor face treaba așa cum trebuie, nu neapărat pentru a câștiga ceva, ci, dacă se poate, pentru a avea sentimentul că au pus o cărămidă la înălțarea României, abia atunci lucrurile vor începe să se îndrepte cel puțin din punct de vedere economic.

Între dictatură și democrație

Nimic nu se poate face fără un sacrificiu și, vorba poetului, "totuși este trist în lume". De aceea trebuie înlăturate o serie de prejudecăți create și alimentate de cei interesați să își mențină puterea și să își întindă și mai mult tentaculele. Trebuie eliminată teama de măsurile radicale luate atunci când situația o impune. Cum nici o măsea stricată nu poate fi scoasă fără durere, nici elementele negative din societate nu pot fi eliminate fără sacrificii. Dacă în domeniul medical s-au inventat anestezicele, nici un popor nu poate fi "adormit" timp 50 de ani, pentru a-l trezi când problemele au dispărut. Evitându-se în mod sistematic luarea de către guvern a unor măsuri mai puțin populare pentru redresarea economiei (și nu numai), nu se face altceva decât se agravează și mai mult situația.

Democrația și modul în care este ea aplicată în prezent consumă cea mai mare parte din energia politicianilor în lupte interne între ei ca persoane sau ca reprezentanți ai anumitor partide politice, conflicte care de cele mai multe ori au un scop ce nu are nici o legătură cu buna guvernare a țării.

Cred că într-o societate modernă aflată în dificultate, conducerea trebuie să fie una națională, nu impusă și dirijată de o forță externă, chiar dacă ar fi impusă "pașnic", pe criterii economice sau politice. Conducerea trebuie înfăptuită de o elită lucidă și bine pregătită pentru misiunea ei, care să nu facă compromisuri în guvernarea țării, iar nu de către o clasă socială sau alta.

În situații de criză, numai o conducere autoritară (nu dictatură), formată din elemente naționale și decisă să nu lupte decât pentru interesele țării, poate asigura securitatea, coerența și continuitatea unui program de măsuri menite să salveze România. Noțiunea de conducere autoritară trebuie corect înțeleasă.

Roma antică mergea până acolo încât preda puterea unui dictator atunci când situația era gravă. Dar nu am depășit dictatura comunistă pentru a intra într-o altă dictatură.

În timpurile moderne a apărut un nou tip de conducere autoritară, dar fără excese, de tip național și creștin, ilustrată strălucit de Salazar, care nu trebuie confundată cu dictatura, așa cum se încearcă - eronat - să se acrediteze. Așa cum geniul economic și politic al lui Salazar au reușit să scoată Portugalia din mizeria în care se zbatea de mai bine de un secol și să readucă bunăstarea poporului, fără asasinat politic, fără terorizarea populației, fără prigonire pe motive etnice sau religioase, și fără slujirea unor interese externe, cred că numai o conducere naționalistă, asistată de o campanie de îndreptare a mentalității pe direcția creștină, pot ajuta România să devină o țară "ca soarele sfânt de pe cer."

Alecu Deleanu
elev, 18 ani

în fața plutonului de execuție, cu tricolorul românesc pe piept, luând asupra sa greșile colaboratorilor săi direcți.

Scurtă incursiune în trecut

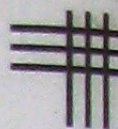
Dar de atunci și până în prezent asistăm la un vid permanent de personalități remarcabile: în decurs de peste șase decenii ne este imposibil să pronunțăm un nume care să merite să fie elogi, chiar succint, în manualele școlare.

Regimul comunist de la răsăritul țării noastre l-a instaurat cu forța la 6 martie 1945 pe Petru Groza.

Cealaltă care i-au urmat au fost aleși tot de comuniști, nu de către popor. Lucrurile nu s-au oprit aici, din păcate.

Instaurarea deplină a comunismului a zdrobit orice afirmare a personalității. Încercarea de a te evidenția, de a te reliefa prin merite, desigur, era considerată ca "o rămășiță" egoistă a culturii și mentalității burgheze, care trebuia combătută prin toate mijloacele, de la ședintele de partid și până la ochiul "vigilant" al

(continuare în pag. 5) E. Ghiocel

La început de an inaugurăm un nou serial, intitulat "Zig-zag pe mapamond". În fiecare număr al revistei din acest an vă vom oferi câte o scurtă incursiune prin câte o țară văzută de Emilian Ghika, unul dintre membrii colegiului nostru de redacție.

Luna aceasta vă vom plimba imaginar prin

PORTUGALIA, ȚARA FADOULUI

Cel mai mare poet portughez, **Louis Vas de Camoes**, spunea, în urmă cu aproape cinci secole, despre țara sa: "Ea este acolo unde se sfârșește uscatul și începe marea".

Situată la extremitatea sud-vestică a Europei, Portugalia este o țară mică, puțin mai mare decât Austria, pe care am străbătut-o mai mult de jumătate în luna septembrie a anului trecut.

Venind din Spania, țară cu imense suprafețe aride și fără vegetație, am rămas încântat de peisajul portughez foarte diversificat, cu plaje lungi și albe, golfuri minunate cu dealuri și **Munții Serra da Estrela (Munții Stelelor)**, și, mai ales, cu numeroasele râuri din zona central-sudică, care tale pădurile cu stejari de plută și cu plantații de măslini.

COIMBRA

Catedrală din sec. XII - Coimbra

Primul oraș pe care l-am vizitat a fost Coimbra, un oraș cu un pronunțat amestec de vechi și nou, rural și urban. Ca mărime este al treilea oraș din țară, tăiat de un râu surprinzător de lat, **Mondego**.

Atracția turistică numărul unu este celebra **Universitate**. Dar ca să ajungi aici, deși distanța din centrul orașului până la ea nu este mare, trebuie să ai o bună condiție fizică și să fii puțin obișnuit cu ascensiunile montane.

Se străbate vechiul oraș cu străzile înguste, străjuite de clădiri vechi, toate având curți interioare.

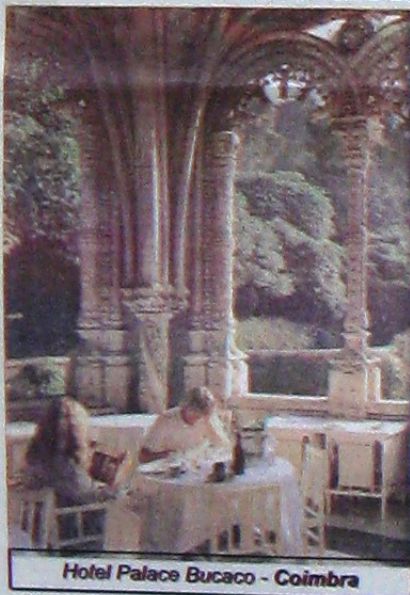
Universitatea a fost înființată în 1290, la Lisabona, dar a fost mutată în 1308 la Coimbra datorită conflictului între monarhie și ierarhia academică.

Localnicii spun cu mândrie că, deși peste orașul lor trece timpul, nu îmbătrânește niciodată. Explicația este simplă: fenomenul se datorează miilor de studenți care studiază la universitate.

Fiind începutul anului am putut vedea aici studenți îmbrăcați în pelerine negre, costumul tradițional academic, ce seamănă cu niște lilieci imenși.

În fiecare an, în luna mai, universitatea sărbătorește "arderea panglicilor" pe care studenții le-au purtat la pelerina neagră - galben pentru medicină și așa mai departe. Sărbătoarea ține o săptămână, o paradă lungă a petrecăreților.

Clădirile care compun universitatea sunt un amestec provocator de stiluri, de la fastuosul baroc până la modernele clădiri construite în timpul celebrului naționalist **Antonio Oliveira Salazar**, conducătorul Portugaliei timp de 46 de ani; în fața lor se află statuia

Hotel Palace Bucaco - Coimbra

regelui **Dinis**, fondatorul ei. Trecerea secolelor este evidentă.

Dar vizitatorul zăbovește, cum este firesc, în vechea universitate. Aici se află **Biblioteca Joanină**, cea mai frumoasă din lume, ce are rafturile decorate în lemn aurit și cu motive orientale.

În apropierea universității se află **Se Velha** (vechea Catedrală) construită între 1162 și 1184, care seamănă cu o fortăreață.

Baixa Coimbra este zona cea mai aglomerată deoarece aici pulsează activitatea comercială a orașului.

Seara am petrecut-o într-un mic local, accesibil și celor cu puțini euro în buzunare, la un recital fado, specific orașului, cu soliști îmbrăcați în negru, înfășurați în mantile negre universitare. Un sobru fado de Coimbra, unde după reprezentare nu se aplaudă.

LISABONA

Următorul oraș vizitat a fost Lisabona, capitala țării, un oraș vibrant, amestecând șamul lumii vechi, culoarea locală și comoditățile moderne.

Și acest oraș este tăiat în două de un fluviu, **Tejo**, care pe ambele lui maluri polarizează de secole activitățile turistice și comerciale.

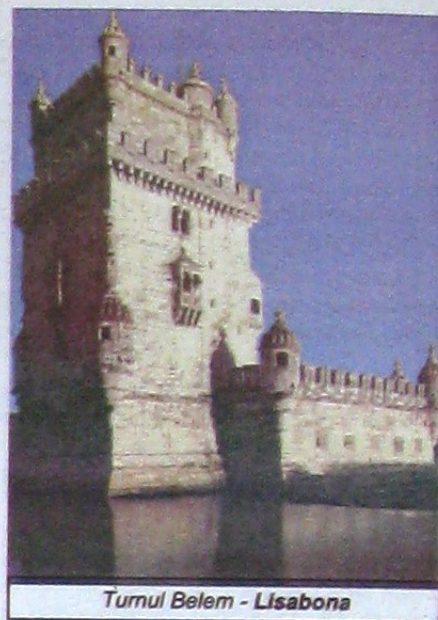
În zona denumită **Belem** - înseamnă **Belleem** și reflectă implicarea țării în cruciade - pe lărga **Avenida da Ponte** se află un număr de clădiri monumentale, dovadă a trecutului maritim al Portugaliei.

Am ajuns aici printr-o intrare spectaculoasă, **Podul 25 Aprilie**, terminat în 1966, numit la început **Podul Salazar** și rebotezat în 1974.

Cel mai glorios monument din Belem este **Mănăstirea Ieronimilor**, o clădire vastă, opulentă, din calcar, o piesă de preț a arhitecturii gotice, a cărei

Mănăstirea Ieronimilor - Lisabona

Turnul Belem - Lisabona

construcție a durat 70 de ani. La intrare se află mormintele lui **Vasco da Gama** și **Luis de Camoes**.

Pe artera **Avenida da India** un alt monument de arhitectură, pe care dacă îl vezi, nu-l uiți niciodată: **Torre de Belem**, o fortăreață care marchează sensibilitățile turiștilor. De aici **Vasco da Gama** și alți navigatori au pornit în explorările lor.

Un alt monument impresionant, dar nou, fiind construit în 1960, este cel al **Descoperitorilor**. Este o caravelă stilizată avându-l pe **prințul Henry Navigatorul** în față, privind marea, și alte figuri de conducători.

Următoarele două zile le-am petrecut în Lisabona. Punctul de plecare pentru a vizita orașul este **Piața Comercială** și se termină în **Piața Marchizului de Pombal**, cel care a conceput sistemul

Piața Comercială - Lisabona

grilă de străzi după cutremurul masiv din 1775, care a distrus din temelii construcțiile opulente realizate cu mari eforturi financiare de **João al V-lea**, având la bază aurul din Brazilia și Angola, mirodeniile din India.

Pe **Rua Augusta**, lungă de câțiva kilometri, care face legătura între aceste două piețe monumentale, de fapt axul principal al orașului, se află fel de fel de magazine și cafenele pe trotuar care aduc un aer parizian locului.

Dintre numeroasele obiective turistice cărora le-am trecut pragul, am reținut **Catedrala** și fortificațiile magnificului **castel Sao Jorge** de unde se vede cea mai frumoasă priveliște a orașului.

Dar având timp liber suficient, am preferat să mă rup de micul grup de turiști români și să vizitez orașul vechi cu ajutorul tramvaiului care este modalitatea cea mai plăcută. Cu un singur vagon mic, acesta ia cu multă viteză pantele străzilor, uneori trecând la câteva palme de zidurile caselor în fața cărora nu staționează niciodată un alt vehicul. Din mersul tramvaiului am putut vedea, întrucât, fiind cald, ușile erau deschise, interioarele caselor modeste cu tentă chiar de sărăcie, cu familii unde copiii nu lipseau. Dar totul în limita bunului simț, fără ostentație în afișarea vieții pauperizate, fără țipete, așa cum se întâmplă în mahalalele de la noi. O sobrietate demnă și tristă care stă la baza textelor muzicii fado.

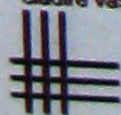
MUZICA FADO

Și fiindcă îmi place această muzică, după spectacolul de la Coimbra, văzut cu trei seri mai înainte, am urmărit seara și unul în Lisabona.

Fado este o muzică nostalgică, deși nu neapărat tristă, o artă populară cu o istorie îndelungată și misterioasă, asociată cu cartierele muncitorești. Portughezii nu au dansuri ca vecinii lor spanioli (cu al lor flamenco) sau argentinienii (cu faimosul tango). Fado-ul este un ritual al emoțiilor, purificându-te interior: atunci când plângi, tristețea este ca o soră!

Cântăreața pe care am văzut-o a umplut scena fără a se clinti din fața microfonului, a cântat numai cu ochii închiși, necăutând privirile celor din sală. Poate de aceea m-am bucurat când am putut să cumpăr, dintr-un mic magazin, două compact discuri ale **Amaliei Rodrigues**, lansate în 1986 (*Greatest Hits*).

Se află la Lisabona și **Muzeul Marinei**, **Muzeul de Arheologie**, **Centrul cultural Belem**, **Muzeul de Arte Populare**, pe care în criză de timp, nu le-am vizitat.

ESTORIL

Am preferat să vizitez Estorilul, aflat la 29 km de Lisabona, deplasarea făcând-o cu trenul electric. Orașul este cosmopolit, cu

O vilă din Estoril

hoteluri luxoase, cu un cazinou faimos, deși nu are fast-food-uri, puncte comerciale stradale, pălării haioase sau alte lucruri de acest gen. Frumoasa plajă străjuită de vile superbe se numește **Tamariz**.

Într-una din aceste vile a locuit până și-a dat sfârșitul și ex-regele României, Carol al II-lea de Hohenzollern, dar nu am putut-o identifica.

SETUBAL

Un alt oraș important este Setubal, la ale cărui porți am ajuns circulând pe unul dintre cele mai lungi poduri din lume, Vasco da Gama, realizat în 1998.

Orașul este industrial, printre altele aici se află câteva fabrici de conserve de pește.

La capitolul turism mândria Setubalului este **Igreja de Jesus**, o biserică spectaculoasă, veche de peste cinci secole.

EVORA

Ultimul oraș vizitat a fost Evora. Obiectivul major de aici este **Templul roman Diana**, construit în secolul II al erei noastre, **Catedrala** în stil gotic, austeră, veche de 800 de ani, vechea **Universitate lezuită** și, pentru cei cu nervii tari, un obiectiv aparte, **biserica San Francisco**. Aici se află o capelă bizară, macabră, decorată cu șirurile de oase a 5000 de oameni. Inscripția de la intrarea ei este "primitoare": "Noi, oasele, stăm aici așteptându-vă pe voi!"

MĂNĂȘTIREA FATIMA

Emblema catolicismului este prezentă absolut în toate edificiile turistice vizitate.

Un loc aparte, cel mai cunoscut din lumea catolică, este Fatima.

O imensă bazilică albă sfințită în 1953, a fost construită în semn de recunoaștere a acestui loc pentru pelerini, dar cu foarte puțină atenție acordată esteticii. În fața se întinde o esplanadă imensă care poate cuprinde 100.000 de vizitatori.

Fatima profită de atracția sa imensă pentru vânzarea suvenirurilor religioase omniprezente. Am văzut sute de pelerini supunându-se unor pedepse de penitență, înconjurând în genunchi imensa biserică. Am văzut și "jertfele" din ceară: se pot cumpăra inimi, picioare sau brațe și alte părți umane, pentru cei suferinzi (?), darurile de ceară acumulându-se atât de repede încât au fost instalate cuptoare speciale pentru a le topi!

Biserica a fost criticată pentru aceste stări de lucruri, dar totul a rămas la acest stadiu. Comerțul care aduce zeci de milioane de euro nu poate fi stopat!

Mănăstirea Fatima

Închei articolul amintind de alte două superbe mănăstiri vizitate: cea din

Mănăstirea Batalha

Batalha și cea din **Alcobaca**, ambele sub Patrimoniul Universal UNESCO. În cea de-a doua se află **mormintele lui Pedro I și ale lui Ines de Castro**. Aceasta din urmă, asasinată, a fost deshumată de regalul ei soț, ei Pedro I, după doi ani de la ajungerea lui pe tron, îmbrăcată în haine regale și așezată lângă el, fiecare membru al Curții trebuind să-i prezinte omagiul și să-i sărute mâna.

Vizita în Portugalia lasă amintiri de neșters în conștiința fiecărui turist. Nu sunt puțini aceia care se reîntorc să revadă aceste superbe locuri sau să-și petreacă concediul estival pe una din nenumăratele plaje.

Emilian Ghika

(continuare din pag.) **SINGUR ÎN FAȚA CETEI**

securității și cenzurii.

"Lupta de clasă" a făcut ca mulți oameni de cultură și știință să plătească cu ani grei de închisoare, din cauză că lucrările lor veneau în contradicție cu tezele fundamentale marxiste sau, în cel mai fericit caz, să fie trecuți pe linie moartă.

În loc de individualismul creator s-a implementat și s-a reușit din plin rațiunea de colectiv. Nu inginerul X sau Y, ci "colectivul de cadre medicale", nu ziaristul X sau Y care trebuia să semneze un articol mai curajos de atitudine, ci "colectivul redacțional".

Ministrii și politicienii din perioada interbelică au fost internați în corpore la temnița grea din Sighet, toți poliști, fără excepție, și-au "dat întâlnire" la închisoarea din Făgăraș; la Aiud - legionarii; la Gherla, Pitești, Galați - politicienii de rang mai mic, gospodarii satelor (denumiți "chiaburi"), elevii de liceu și studenții cu simpatii de dreapta, preoții și jandarmii.

În locul lor, ca să umple golurile, au apărut școlile de partid, ba chiar și Academia cu numele de "Ștefan Gheorghiu" (ce savant o fi fost și acesta?), "elevii" fiind trecuți demult de vârsta școlară și având o pregătire și o capacitate intelectuală precară, dar un numitor comun: o "ireproșabilă" origine socială, adică muncitori în sectoarele grele ale economiei, ateii, cu familie numeroasă, slugarnici și lingușitori cu cei care îi scosese din anonimat.

Acești oameni au ocupat posturile cheie în toate domeniile, pe baza "dosarului" alcătuit de cadrele de partid. Ascultând orbește toate "indicațiile" "valorose", nici nu se putea pune vreodată problema de afirmarea personalității, de curajul răspunderii, de a veni cu ceva nou în sectoarele de activitate, pentru a se sparge astfel clișeele din import.

La bază stătea frica cumplită de a nu greși, pentru a nu fi apoi "mazilit" din funcția căldută în care era instalat cel care purta la piept carnetul roșu de partid. Armele "îndreptării", dacă se greșea, erau ședintele de partid, critica și, mai cu seamă, autocritica, apoi lucrurile intrau pe făgașul "normal".

Împinsul de la spate

Am crezut că după evenimentele din decembrie 1989, praf s-a ales de omul zămislit de regimul totalitar. Nici vorbă de așa ceva! S-a format în poporul nostru răul obicei de a vorbi mult, dar pe la spate, fără ca persoana criticată să fie de față.

Incitația este la tot pasul, ești solicitat ca să iei lucrurile pieptis și să le pui la punct, fiind asigurat de sprijin, împins de la spate în front. Dar în fața obstacolului, dacă ai cutezat să faci pasul înainte, constăți, cu regret, că ești singur și că cei

care te-au încurajat au dat bir cu fugiții...

"Dă-l în judecată pe escroc că vin eu martor" și se spune, dar la tribunal constăți că martorii citați nu sunt prezenți în sală.

"Venim cu toții duminică dimineață să curățăm aleile din fața blocului", îi spun administratorului locatarii unui imobil, dar în ziua respectivă acesta este singur cu lopețile și măturile lângă el.

"Să facem o listă și să o semnăm cu toții fiindcă la apartamentul X soțul beat își maltratează în toată noaptea soția și copiii minori", dar hârtia rămâne imaculată deoarece cei care au făcut această propunere au uitat de ea chiar a doua zi.

Izmana de pe frânghie

Ce este drept, au apărut în ultimii 15 ani oameni cu nume de referință. Dar nu ca oameni de valoare, ci politicieni veroși de la toate partidele, corupți și îmbogățiți peste noapte datorită evaziunii fiscale practicate fără scrupule. Sunt cunoscuți aceștia, dar câți au fost trimiși după gratii?

Nici unul: închisorile sunt arhipline cu cei care au furat găina din coteț, portofelul din buzunar, izmana de pe frânghia cu rufe. Ați auzit ca cineva din Parlament sau Senat să-și dea demisia în urma dezvăluirilor aduse? Nici vorbă de așa ceva!

Ceata

Televiziunea cu audiență națională ne ferește cu un reportaj care are ca eroi pe nimeni altul decât Fane Spoitoru, regele neîncoronat al lumii interlope bucureștene. Eliberat recent din închisoare, omul s-a însurat la Sexy-Club cu o picoliță. Dar ce invitați; toată lumea înțolită cu Armani, un sobor cu mulți-mulți preoți, iar tacâmul costa cât rata pe o lună la o cantină a săracilor, cu o sută de locuri! Și ca să pună bomboana pe colivă, reporterul T.V., cu glasul sugrumat de emoție îl întreabă: "Ești fericit, Fănică?" "Bună" întrebare; poate că se aștepta, ca după un minut de gândire să se spună un "Nuuuu..." Asta da personaj ce merită a fi popularizat, fiindcă azi în România este la noi ca la nimeni!

Și ca personajul tuciuriu apar mereu, atât pe micul ecran, cât și în presă, alții asemenea, inclusiv gabori durdulii cocoțați pe scara prosperității prin violență, fraudă, relații - și pentru că își permit să urineze pe Codul Penal.

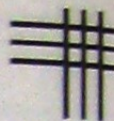
Prezența infractorilor, a maneliștilor, a manechinelor și chiar a vârfurilor din mas-media, cu amănunte picante despre viața lor privată, a devenit un calvar pentru omul cu bun simț.

Lipsește cu desăvârșire adevărata scară a valorilor, unde munca, disciplina, efortul, cinstea și onoarea sunt adevărate trepte.

Cei care ne torturează privirea, atât la televiziune, cât și în presă, au făcut pasul în față nu datorită meritelor lor, ci conjuncturii actuale, de îmbogățire peste noapte prin practici oneroase. "Eroii" știu să-și facă popularitate, chiar negativă, întrucât, datorită sărăciei și mizeriei morale, în fața portofelului plin cu verzișori se pot încovoia multe coloane vertebrale. Au făcut deci ei pasul înainte, fără a fi împinși de la spate!

Cred că nu ne putem încadra în Uniunea Europeană cu astfel de exemple, și nici cu pensiile și salariile care sunt acum. Dacă vrem să fim la un anumit nivel de viață, trebuie să regândim poziția oamenilor în societate. Este greu, dar nu imposibil.

Avem nevoie de o clasă de mijloc puternică, ca în Statele Unite și Germania, nu de cele de poli, ai sărăciei și bogăției, care există la noi. Dar și de o personalitate, căreia să-i spunem cu toată convingerea: "Ecce homo!"

Colinde, colinde...

Tocmai am încheiat încă un an.

În ciuda frumoaselor tradiții naționale legate de nașterea Domnului, decadența societății contemporane își pune din ce în ce mai mult amprenta și asupra sărbătorilor religioase, laicizându-le și transformându-le în prilejuri pentru show-uri de prost gust.

Obiceiul colindelor pornește de la vechii romani, fiind legate de schimbarea anului și de sărbătorile Saturnaliilor, ce cădeau iarna. Romanii precreeștini sărbătoreau pe 25 decembrie *Dies Natalis Solis Invicti*, sărbătoare de influență iraniană, ce simboliza nașterea într-o peșteră, dintr-o lespede de piatră, a zeului fidelității, *Mithra*.

Într-o epocă mai timpurie, Anul Nou era sărbătorit în martie, în cinstea zeului Marte, patron al agriculturii, ele având astfel rol de a binecuvânta câmpurile pentru roade bogate.

Tradiția se regăsește și la alte popoare latine și nu numai: *befanate* (la italieni), care se cântă între Anul Nou și Bobotează, *chalendas* (la francezi), *koleadka* (la ruși), *kolendre* (la albanezi) etc.

Din punct de vedere al textului colindelor, acesta este esențialmente creștin, bazându-se pe cele scrise în *Noul Testament* și fiind completate cu urări de bine și prosperitate. Conform tradiției, colindătorii sunt răsplătiți cu mici daruri ce constau în special din covrigi, nuci, turte etc.

În anumite regiuni există și opusul colindatului, descolindatul, care reprezintă riposta vindictivă a colindătorilor refuzați.

Colindătorul "modern"

Pornind de la această tradiție, majoritatea colindătorilor moderni care bat anual la porțile bucureștenilor, au găsit în colinde pretextul ideal pentru a cerși sub o altă formă.

Concepția materialistă ce domină societatea a făcut ca simbolica răsplată formată din nuci și covrigi să fie înlocuită cu o răsplată în bani.

Bande de puradei care nu au nimic în comun cu Crăciunul sau creștinismul în general, ne-au poluat urechile pe stradă, în metrou, în stațiile RATB, apoi în pragul ușilor, cu niște așa zise "colinde", cu versuri incomplete și melodii ce aduceau mai degrabă a manele decât a colinde.

Lângă chioșcul cu bilete un țigănuș murdar ne îndeamnă să punem mână, contra cost, pe un miel care mai are un pic și latră; mai departe, un țigan de aproape doi metri, îmbrăcat într-un costum de Halloween, se crede tradiționala capră (sau poate urs, nici el nu știe), însoțit de încă 3-4 alți țigani care lovesc sălbatic în niște așa zise tobe, și înconjoară "strategic" fiecare trecător, pentru a-i ura "de bine".

Degeaba un cor de studenți la teologie sau chiar un grup de simpli colindători adevărați bat din ușa în ușa, cântând colinde adevărate, ei sunt prea puțini.

Tradiția colindelor s-a transformat într-o cerșetorie de post gust care nu inspiră milă pentru nenorocirea altora, ci silă față de atitudinea unor "cetățeni români" care, mai grav decât dezgustul provocat, prin alterarea tradiției colindelor, atacă însăși identitatea națională a poporului român.

Fiecare popor se reprezintă prin cultura și tradițiile sale și are datoria sacră de a le conserva și promova în eternitate.

Indiferența generală în care dorm majoritatea românilor nu îi lasă nici să conserve și nici să promoveze tradiția lăsată de strămoșii noștri, care nu puțini și-au vărsat sângele pentru apărarea ei.

Circ... fără pâine

Dacă la nivelul populației aceasta este situația, autoritățile din domeniul mass-mediei nu fac nici ele nimic pentru a salva tradițiile naționale și pentru a ridica nivelul cultural.

Din ce în ce mai des Moș Crăciun renunță la haina sa roșie pentru a se

îmbrăca echipamentul albastru, în anumite spoturi publicitare apărând chiar mai mulți Moși Crăciuni (să fie oare vorba de clonare?), albaștri, bineînțeles, ce par a se lupta cu bătrânul nostru Moș, pe ritmuri de rock.

În afară de câteva posturi TV considerate de publicul însetat de senzational drept demodate, plictisitoare etc., toate celelalte au adoptat în timpul sărbătorilor un program cel puțin penibil. Cu o săptămână înainte de Revelion am început să fim asaltați pe fiecare canal TV din 10 în 10 minute de reclame ce anunțau programul pentru noaptea de 31. Toți au început să se laude că îi vor prezenta pe "cei mai buni cântăreți de manele", "cele mai bune trupe" (?) și chiar nelipsitele telenovele.

Un refren tribal, repetat zilnic în mod obsedant, încă de la Crăciun, mă făcea să mă simt ca în mijlocul Africii.

Dacă înainte de alegeri circula din mobil în mobil un SMS prin care se amenința cu emigrarea în Congo în cazul alegerii lui Năstase, acum cred că anumiți cetățeni ar trebui duși în Congo pentru a se simți ca la ei "Acasă".

În comparație cu concurența de pe celelalte posturi, băieții de la "Vacanța Mare", au început să pară deja stilați, dar, probabil pentru a nu fi considerați demodați și pentru a nu pierde din audiență, și ei își vor revizui cât de curând atitudinea.

Mesaje subliminale

Pe lângă mesajul sub-cultural transmis prin intermediul acestor programe, se observă și o tentativă de manipulare a populației și de reeducare a ei pentru a se adapta sistemului.

Se urmărește crearea familiei ideale din România anului 2005: nevasta care urmărește telenovele la televizor pe care tronează peștele de sticlă, sau care își mișcă provocator buricul pe ritmuri de manele în fața soțului așezat comod pe recamierul deasupra căruia e atârnată nelipsita carpetă cu "răpirea din serai".

În acest timp, copilul, după ce a adunat suficienți bani din colindat, aruncă în aer jumătate de cartier cu petardele cumpărate.

Toți sunt nemulțumiți de sărăcia în care se zbat, atât datorită concepției lor despre muncă, cât și datorită guvernului, dar așteaptă cu speranță ca Năstase și Uniunea Europeană "să ne dea bani".

Programul TV este una din metodele prin care se oferă circul dorit, ce împreună cu câteva firimituri de pâine îi fac pe unii români să fie cuminți.

Prin servirea unor astfel de programe se atacă direct psihicul cetățeanului, îndemnurile la milă, toleranță, răbdare nu se referă la persoanele defavorizate. Ci mai degrabă la politicienii corupți care guvernează.

Printr-o manea și o telenovelă, omul, timp de câteva ore, este făcut să uite de grijile cotidiene și de adevăratele probleme de care nu este întotdeauna vinovat.

În acest mod, și prin mesaje transmise în mod subtil prin textele manelelor și scenariile telenovelelor, cetățeanul, devenit sclav al societății, este făcut să îndure mai bine nedreptățile la care este supus și să se ajungă mai greu la acea stare de nemulțumire generală a populației care conduce la revoltă.

Poate că dacă Ceaușescu ar fi difuzat la radio și TV manele și telenovele, poporul ar fi fost mult prea ocupat să afle ce face Jose și Leonela decât să meargă în Piața Universității să lupte pentru libertate?

Oare Revoluția s-a făcut din lipsă de manele? Sperăm că nu.

Sperăm că au mai rămas români care realizează faptul că fericirea nu constă doar în satisfacerea plăcerilor primare și că nu trebuie neapărat să devenim viermi pentru a putea fi fericiți.

Alecu Deleanu
elev, 18 ani

BOTEZUL DOMNULUI

NOTĂ: Cred că v-ați obișnuit deja, dragi cititori, să vedeți la rubrica "Actualitate", din când în când, câteva rânduri despre marile sărbători creștine, și aceasta pentru că ele reprezintă o trăire actuală pentru orice creștin.

Botezul Domnului

La 30 de ani, Iisus iese din izolarea Lui și se arată lumii.

Iisus ni se arată în momentul în care își începe lucrarea spre mântuirea noastră. Și primul Lui drum este la Ioan, la Iordan. La Botez Iisus și-a însușit păcatele tuturor oamenilor, de oricând și de oriunde.

Un om, oricare ar fi fost el, nu putea cuprinde în sine pe tot omul. Numai Iisus Hristos, Dumnezeu fiind, a putut să ne cuprindă pe toți.

Luând asupra Sa păcatele tuturor, Iisus știa că ele nu pot fi dezlegate decât prin Jertfa Sa. De aceea, coborând în apa Iordanului, putem spune că Iisus a anticipat Crucea Sa, a arătat că o primește de bună voie, pentru mântuirea noastră.

Arătarea Sfintei Treimi

Al doilea eveniment deosebit petrecut la Botezul Domnului este Arătarea Sfintei Treimi.

Ieșind din apa Iordanului, Iisus S-a rugat. Atunci, cerurile care au fost închise pentru om, s-au deschis. Duhul Sfânt a coborât peste El în chip de porumbel și s-a auzit un glas din cer zicând "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit." (Matei, III, 16-17)

Sf. Ioan Botezătorul

Dacă Adam le-a închis prin neascultare, Iisus le-a deschis prin ascultare, smerenie și rugăciunea Sa.

Arătarea Sfintei Treimi este Darul cel mai mare făcut omenirii în urma Botezului lui Iisus. Astăzi, raiul ni s-a dăruit, întinericul lumii s-a risipit, căci Dumnezeu Treimea ni s-a arătat.

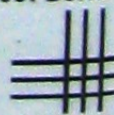
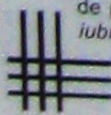
Sfânta Treime se află la baza credinței noastre creștine. Dumnezeu Tatăl a creat lumea, Dumnezeu Fiul a mântuit și salvează lumea, Dumnezeu Duhul Sfânt a sfintit-o și o va sfinti până la sfârșit.

Sfîntirea apelor

Prin cufundarea Sa în apa Iordanului, Iisus Hristos sfîntește firea apelor.

Apa la Botez devine, prin sfîntire, Aghiazma mare, și reprezintă însuși Iordanul, sfîntit de Iisus prin botezul Său. Poporul nostru spune: "Vine Părintele cu Iordanul". Aghiazma mare este un dar deosebit: Iisus Hristos Se află coborât, împreună cu Duhul Sfânt, în apa aceasta, la rugăciunea Bisericii.

(extras din "Semnificația marilor sărbători creștine" - preot Boris Răduleanu)

Motto: "Elementul românesc să rămână determinant. Geniul lui să rămână pe viitor norma de dezvoltare. Voim statul național, nu statul cosmopolit." (M. Eminescu - "Opere", vol. II, Ed. Prof. Crețu, 1939)

Cum anul acesta, la 15 ianuarie, sărbătorim 155 de ani de la nașterea poetului nostru național, vom prezenta câteva fragmente din extraordinara opera publicistică eminesciană care întotdeauna a fost ocultată de guvernele României. ("Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire?" - Scrisoarea I). Despre conspirațiile împotriva lui Mihail Eminescu am scris în nr. din apr. 2004, astfel încât nu vom insista asupra acestui aspect.

Eminescu a fost precursorul legionarismului: citind, vă veți convinge singuri, și veți avea și răspunsul la întrebarea: "De ce a fost și este ocultată publicistica eminesciană, evidențiindu-se doar creația lirică?"

"Un remediu radical ar fi numai o mână de fier, dreaptă și conștientă de țelurile ei bine hotărâte, care să inspire tuturor partidelor convingerea că **statul român moștenit de la zeci de generații care au luptat și suferit pentru existența lui, formează moștenirea altor zeci de generații viitoare, și că nu e jucăria și proprietatea exclusivă a generației actuale.**"

Acest sentiment istoric al naturii intrinsece a statului și trebuința mână de fier lipsesc însă din nefericire, încât departe de-a vedea existența statului asigurată prin cărmă puternică și prevăzătoare a tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest și mai inteligent; suntem, din contra, avizați de-a aștepta siguranța acestei existențe de la mila soții, de la pomana împrejurărilor externe, care să poartelez ființa statului român ca pe un fel de necesitate internațională." (Vol. I, pag. 343)

"Față cu faptul înfrorător că mîta este în stare să pătrundă ori și unde în țara aceasta, că pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vînd sîngele și averea unei generații, față cu acest fapt înfrorător nu mai există retorică, nici stil, nici joc de spirit - spiritul stă uimit și nu află cuvinte, pana devine o armă slabă - **aci începe funcția temnicherului și în țări mai primitive, unde însă monstruoșitatea se și pedepsește monstruos, începe funcția călăului.**" (Vol. I, pag. 425)

"Mizeria morală care bântuie țara e o mizerie mai adîncă, dacă se poate, decât cea materială..." (Vol. I, pag. 465)

"Numai în virtutea acestui spirit nutrit sistematic este a putut să se erijeze pehlivănia în teorie de stat și să treacă violența și stăruința neînduplecată, fie în bine, fie în rău, de cele mai de căpetenie virtuți ale omului de stat; **numai astfel cel ce știe mai bine să lovească pe alții, putea să treacă de cel mai capabil om politic.**" (Vol. I, pag. 465)

"Caracterul obștesc al luptelor politice din viața publică a Românilor e că în mare parte **nu sunt lupte de idei, ci de persoane.**" (Vol. I, pag. 524)

"Așa-zisul liberalism a adus în România distrugerea caracterelor." (Vol. I, pag. 549)

"**Libertate, egalitate, fraternitate! Ce e mai frumos în lume decât ca tot ce se scurge în România, ca într-o mlaștină, să fie liber ca noi, egal cu noi, frate cu noi? Și pe cînd această plebe se-nmulțește pe zi ce merge, neamul nobil și drept, care cutremura odinioară pămîntul la un semn al lui Mircea Basarab, sărăcește, scade și moare.**" (Vol. II, pag. 164)

NOTĂ: Întîlnim aceste observații și la legionari, motiv pentru care au fost etichetați - de dușmanii românilor - drept șovini, xenofobi etc., și au fost prigoniți și asasinați cu miile, încercându-se să-i scoată chiar și din istorie. Oare se va ajunge până într-acolo încât să fie și Eminescu scos din istorie?!

"Față de o asemenea priveriște în care virtutea se consideră de unii ca o nerozie, se taxează de alții ca o crimă, în care inteligența și știința, privite ca lucruri de prisos, sunt expuse invidiei nulițăților și batjocurii caracterelor ușoare, în care cumînție se numește arta de a parveni sau de a trăi fără compensație din munca altora, spiritul cel mai onest ajunge în momentul fatal de cumpănă în care înclină a crede că în asemenea vreme și-n așa generație, însușirile rele ale oamenilor sunt titluri de recomandare." (Vol. II, pag. 178)

"**Sunteți voi Români? Cărțile ce le scrieți, legile ce le croiți, gîndirea și inima voastră, complexiunea voastră fizică și morală, răsărit-au din sîmburii de stejar, ce împodobesc mormîntul lui Ștefan cel Sfînt?**"

De la Seina, din Bizanț, din lupanare și din spelunci v-ați cules apucăturile politice și morale, nu din istoria și din natura poporului nostru. De aceea ați fost ca virusului organismul viu al nației, de aceea corpul material al nației moare și se putrezește, pentru aceea, voi, paraziți, nu vă puteți acclimatiza, pentru că voi, etnic și moralicește, sunteți străini cu totul de substanța din care e compus neamul românesc. Ne e rușine că ați uzurpat numele de Român, rușine că strămoșii sunt condamnați a purta același nume, cu care vă drapeți corupția și mizeria de caracter." (Vol. II, pag. 272)

"Dar care-i semnul prin care se disting acești oameni neasimilați?... Noi zicem prin sterilitate fizică și intelectuală. Sunt intelectuali și fizic sterpi, sunt catări în toată privința..."

Constatăm apoi la ele simptome permanente de slăbiciune intelectuală. La ei mintea e substituită prin violență. Violența e un semn de slăbiciune, căci mintea omenească veritabilă stă în raport direct cu capacitatea de a pricepe în mod dezinteresat un adevăr.

Ca slăbiciune de caractere e de citat falsitatea. Prietenoși, lipindu-se și măgulind pe oricine, de care au trebuință, ei urăsc în realitate orice putere

superioară, fie intelectuală, fie de caracter. Istoria lui Tudor și a lui Cuza ar ilustra această teorie." (Vol. II, pag. 294)

"**Românul e deja străin în țara lui proprie, nimic n-a mai rămas decât numirea geografică.**" (Vol. II, pag. 356)

"**Nu acel om politic va fi însemnat, care va inventa și va combina sisteme noi, ci acel care va rezuma și va pune în serviciul unei mari idei organice, înclinările, trebuințele și aspirațiunile preexistente ale poporului său.**" (Vol. II, pag. 438)

NOTĂ: De aceea fascinează Căpitanul: pentru că a știut - și a reușit - să rezume și să pună în serviciul unei mari idei organice, trebuințele și aspirațiile poporului său.

"Nu alegem vorbele după cum îndulcesc sau înăspresc lucrul, ci după cum acopăr, mai exact, ideea noastră. **Nu vorbele, ci adevărul ce voim a-l spune e aspru.**" (Vol. II, pag. 455)

"**Căpătuirea numărului nesfârșit de nulități, de oameni absolut improductivi, din care se compune partidul...**"

Un singur remediu există în adevăr în contra acestor rele, dar trebuie aplicat cu toată rigoarea, cu tot exclusivismul: munca, acest corelat mecanic al adevărului; adevărul, acest corelat intelectual al muncii. Dar muncă, nu nimicuri, nu mîncare de muști pe apă! și adevăr, nu fraze lustruite și negustorie de vorbe." (Vol. II, pag. 475)

"Și-n acest popor nenorocit nu se mai află destulă energie morală pentru a ridica securea și a se scăpa de asupritori. În toate provinciile Daciei lui Traian, **poporul autohton e o vită menită a ține în spate populații străine.**" (Vol. II, pag. 478)

"Și care-i scopul cu care se nimicește moralmente și fizic poporul nostru, căci statistica ne dă dreptate: în toate privirile se nimicește. Dacă în fruntea guvernului ar fi o comisie străină, am ști scopul: substituția. Există străini care nu fac nici un mister din aceasta: alt popor pe aceeași expresie geografică e parola multora din ei... **Politica străină, împreună cu străinii ce ne guvernează, tind la substituția elementului român prin scursături din toate unghiurile lumii.**" (Vol. II, pag. 510)

"**Doamne al veacurilor, unde e acel singur om, care să puie pe străini la locul lor, să curețe România de tot ce-a fost mai decrepit, mai ocolitor de muncă, mai stricat dincolo de Dunăre, de ciuma asta orientală?**"

Unde e acel singur om...ca să nu ni se mai pară țara aceasta o colonie greco-bulgară, o societate străină de exploatare, condusă de cel mai străin dintre ei, de dl. C.A. Rosetti? Dar să i-o spunem, spre mîngăierea d-sale și a partizanilor, nu mai sperăm în venirea unui asemenea om.

Acest popor românesc e atât de sărăcit, atât de amețit prin fraze, atât de căzut, încât un asemenea om ar muri sub garduri, ca Șincai ori ca Avram Iancu, sau s-ar găsi cineva să-l vînză, precum pe Tudor I-a vîndut sîrbul Macedonski și în același timp în care acel singur om ar zăcea la pușcărie sau la ocnă, tot unui C.A. Rosetti sau unei Caradale i s-ar vota pensie reversibilă, pentru c-ar fi scăpat țara de un asemenea om." (Vol. II, pag. 481)

NOTĂ: O profetie împlinită! Așa cum observa și Const. Papanace în cartea "Mihail Eminescu, un precursor la legionarismului", această frază a marelui poet, reprezintă vestirea Căpitanului. Și cînd acel Om așteptat de însuși Eminescu, a apărut, înălțînd, prin sacrificiu și muncă benevolă, biserici, școli și case pentru românii sărăciți în țara lor, cînd acel Om a reușit să antreneze la luptă și la muncă o generație, pentru ridicarea neamului românesc, a fost strangulat noaptea, în pădure, de autorități! Și, într-adevăr, se vorbește încă despre această monstruoasă crimă ca despre un lucru mare!

"Nu e indiferent pentru un popor al cărui principiu se datorează ridicarea unui om în mijlocul lui, dacă ea se datorește tăriei, curajului, energiei - tot atâtea numiri diverse pentru principiul puterii de muncă și pentru bărbăție, sau dacă ea se datorează speculei, apucăturilor, instinctelor, instinctelor feline și oarecum femeiești ale omenirii.

Nu e indiferent pentru viața unui popor ca, în loc de stejar, să răsăre slabul și pururea de vînt legănatul mesteacăn.

Nu e indiferent dacă cei ce se ridică au sau nu rădăcini adînci în pămîntul țării.

Nu e, într-un cuvînt, indiferent dacă soarta unei țări e condusă de oamenii ei proprii sau de aristocrația diferențelor de preț și diferențe/or de opinii, de aristocrația cursului de bursă și a limbușiei." (Vol. II, pag. 531)

M. Eminescu

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. IV AL SERIALULUI

- REFLECȚII -

M-am întrebat de ce antisimiștii n-au analizat până acum scrierile lui Horia Sima care constituie, ele însele, cea mai bună dovadă a gravelor lui abateri - nu numai de la principiile legionare, ci de la orice normă morală și socială,

și cred că se pot da două răspunsuri, la fel de valabile:

- se rezistă cu greu la citirea a cca. 1 000 de pagini în care autorul repetă, se contrazice, dă explicații ridicole, sare de la una la alta pentru a se întoarce apoi la diverse evenimente controversate;

- supraviețuitorii elitei legionare au considerat că mărturiile lor erau suficiente.

Simiștii însă pretind cu îndârjire că toți (!) antisimiștii (în frunte cu tatăl Căpitanului, comandantul Bunei Vestiri Dumitrescu-Borșa, comandanții Papanace, Palaghița etc.), din diverse motive, ar ... minți (!!!)

Bineînțeles că e aberantă asemenea pretenție, dar pentru a evita lungi explicații și dispute colaterale, există o singură metodă infailibilă pentru dovedirea imposturii simiste: memoriile lui Sima sunt cel mai cumplit explozibil al mitului simist.

Nici cel mai mare antisimist nu l-a prezentat vreodată pe Sima în lumina în care se proiectează el însuși...

De aceea, cred că pentru păstrarea mitului ar fi trebuit ca Sima să nu-și fi scris niciodată memoriile...

Există însă două proverbe românești: unul despre fudulie, iar celălalt despre întoarcerea, după ani, la locul faptei...

Continuăm serialul cu obișnuita NOTĂ:

Pentru o înțelegere mai bună a relațiilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoțite de subtitluri și sublinieri în text.

HORIA SIMA - "Era libertății", vol. II (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995)

- citate și comentarii -

ALTE "REALIZĂRI" ALE REGIMULUI SIMIST

N. RED.: Asasinatele de la Jilava și asasinarea lui N. Iorga și a lui Madgearu nu au fost sancționate în nici un fel de șeful de atunci al Legiunii, H. Sima. Mai mult: în totală contradicție cu principiile fixate de Căpitan, s-a opus deferirii asasinilor Justiției.

De aceea aceste asasinate apasă asupra regimului simist.

I) ASASINATELE DE LA JILAVA

MAI MINTE-NE, DAR MĂCAR FĂ-O INTELIGENT

Căpitanul fusese îngropat la Jilava (în afara fortului) și începuse deshumarea (care s-a terminat pe 27 nov. 1940).

O parte dintre asasinii Căpitanului și ai elitei legionare se aflau închiși în acest fort (Jilava).

Erau anchetați de către Comisia Specială de Anchetă Criminală din cadrul Ministerului Justiției, urmând să fie judecați și pedepsiți - conform legii.

Dar în noaptea de 26/27 nov. 1940, la ora 12, au fost toți împușcați:

"Comunicatul final a fost redactat de Colonelul Dragomir și a fost revizuit de mine și de Mihai Antonescu, având următorul conținut:

Comunicatul Președintelui Consiliului de Miniștri:

<<În noaptea de 26-27 Noiembrie, cu ocazia deshumării osemintelor de la Jilava, legionarii care lucrau la această deshumare, au pătruns în închisoare și i-au împușcat pe unii deținuți politici aflați acolo, considerați ca autori principali ai crimelor săvârșite împotriva Căpitanului și legionarilor sub fostul regim.>> (pg. 70)

N. RED.: Acest comunicat - "revizuit" de Sima! - este total eronat.

Așa cum s-a demonstrat ulterior la proces, după căderea statului național-legionar, de către Curtea Marțială, în Dosar 622/1941, NU legionarii care participau la deshumarea Căpitanului au săvârșit masacrul, CI garda de serviciu din acea noapte, formată din membri ai Poliției Legionare:

"Autorii asasinatelor făceau parte din garda legionară de serviciu în acea noapte, alcătuită din ofițeri de Poliție legionară." (extras din Sentința Curții Marțiale nr. 145/1941, Dosar 622/1941)

N. RED.: De altfel, în cartea următoare de memorii ("Prizonieri ai Puterilor Axe"), însuși Sima este nevoit să abandoneze minciuna și să se predea evidenței:

"O serie de elemente care lucrau la Prefectura de Poliție au participat la execuțiile de la Jilava și fapta acestora a fost atribuită Colonelului Zăvoianu la proces." ("Prizonieri ai Puterilor Axe", Ed. Mișcării Legionare, Madrid, 1990, pg. 69)

N. RED.: Sima însuși recunoaște că masacrul fusese săvârșit de garda legionară de serviciu în acea noapte, iar nu de legionarii participanți la deshumarea Căpitanului.

Asta însă nu-l împiedică să ne împușce capul cu vina imaginară a legionarilor care deshumau osemintele Căpitanului, pe parcursul a două pagini din "Era libertății" (pg. 65 - 66).

Ce credibilitate mai poate avea acest om încurcat, cu îndârjire evidentă, în propria plasă de minciuni?

- CUCURIGU, BOIERI MARI!

"<<Se vor aplica sancțiuni severe. >>" (pg. 70)

N. RED.: Sancțiunile "severe" promise oficial au fost identice cele aplicate lui Carol al II-lea, adică nule!

MAI MULT: pentru salvarea de judecată oficială a statului, Sima a oferit, la schimb, renunțarea Mișcării la ancheta oficială a criminalilor rămași în viață care masacraseră elita legionară, anchetă aflată în curs la Ministerul Justiției!

"Nici oamenii regimului carlist nu vor mai fi urmăriți, aplicându-li-se numai sancțiuni administrative, și nici legionarii culpabili de recente delict." (pg. 79)

"În urma unei convenții avute cu Mihai Antonescu [ministru Justiției - n. red.], i-am cerut acestuia să suspende activitatea Comisiei de Anchetă Criminală." (pg. 79)

Sima, șef al Legiunii și vicepreședintele Consiliului de Miniștri, s-a târșit cu gen. Antonescu și cu ministrul Justiției ca să nu-i judece pe legionarii care încălcaseră atât legile Statului, cât și cele legionare!

O ÎNTREBARE DE BUN SIMȚ:

- De ce Sima s-a străduit atât ca să nu fie judecați legionarii care comiseseră asasinatelor din 27 nov. 1940?

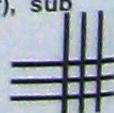
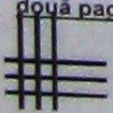
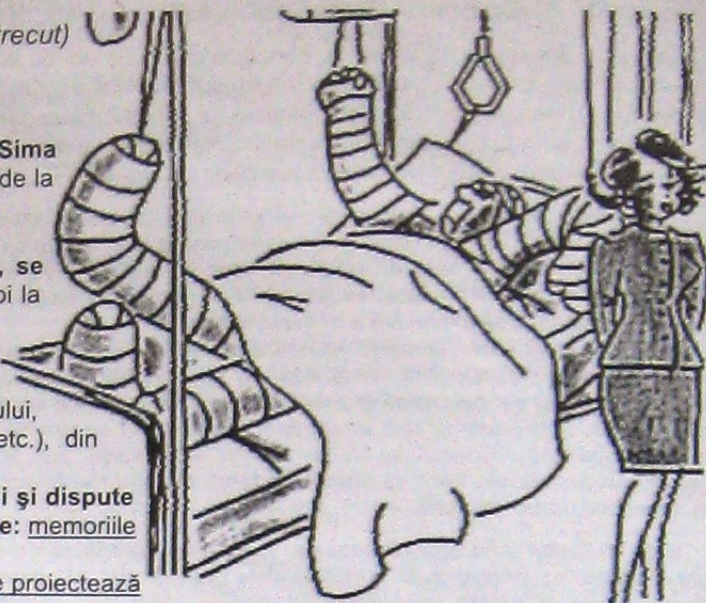
Explicația lui pentru acest târg odios este de-a dreptul infantilă: că vroia să evite neliniștea opiniei publice și eventuale tulburări dacă s-ar fi judecat legal toate crimele! (!)

Liniște în țară ar fi fost tocmai dacă Sima n-ar fi intervenit în procesul justiției. Pe când astfel, încrederea oamenilor în dreptatea Statului Național-Legionar fusese spulberată.

"Era în Ajunul Anului Nou. (...) În afară de prefecti, legiunile de jandarmi și garnizoanele militare au fost alarmate pentru a lua măsuri de protecție a foștilor oameni politici." (pg. 103)

N. RED.: Toți erau extrem de îngrijorați și își imaginau alte asasinate în masă, din moment ce asasinii, aflați la putere, fuseseră ocrotiți de rigorile legii.

Ca măsură de siguranță pentru ordinea publică, la începutul lunii următoare, pe 3 dec. 1940, gen. Antonescu dispusese trecerea Jandarmeriei din cadrul Ministerului de Interne (legionar), sub comanda sa directă:

"Un Decret al Conducătorului Statului dispune trecerea Corpului Jandarmeriei de la Interne sub autoritatea directă a Șefului Statului." (pg. 102)

"Lovitura dată Generalului Petrovicescu era un preaviz că în scurtă vreme va urma înlocuirea acestuia de la Ministerul de Interne." (pg. 102)

N. RED.: Gen. Antonescu își pierduse orice încredere nu numai în corectitudinea lui Sima, ci și în cea a legionarilor... Deci asasinatelor rămase nepedepsite au făcut parte dintre motivele îndepărtării de la guvernare a legionarilor conduși de Sima.

UN RĂSPUNS - TOT DE BUN SIMȚ:

Revenind la întrebarea de mai înainte, tatăl Căpitanului, prof. I. Zelea Codreanu, ne oferă singura explicație logică (deși juridic nu s-a demonstrat implicarea lui Sima în asasinat):

"La aceasta răspund că toate au fost poruncite și săvârșite numai spre a astupa gura lui Moruzov care l-ar fi dat de gol pe Sima despre legăturile intime pe care le-au avut amândoi în orânduirea atentatelor care trebuiau

să pregătească asasinarea Căpitanului." (declarația înscrisă la Tribunalul Militar, Cabinetul 10 Instrucție, Dosar 622/1941)

N. RED.: Printre cei asasinați la Jilava a fost și Mihail Moruzov, fostul șef al Serviciului Secret de Informații, despre al cărui rol, alături de SIMA, în ASASINAREA CĂPITANULUI și a ELITEI LEGIONARE, există mărturii scrise ale supraviețuitorilor (I. Dumitrescu-Borșa, Const. Papanace, I. Zelea Codreanu ș.a.).

Menționăm că Moruzov se afla deja în ancheta Ministerului Justiției, deci adevărul despre complicitatea lui Sima la asasinarea camarazilor urma să fie făcută publică, fapt ce ar fi dezvăluit încă de atunci impostura lui Sima.

În încheierea acestui episod, reproducem alt fragment din declarația tatălui Căpitanului:

"Cât despre făptașii-instrumente, apoi ei ori nu au fost deloc legionari de ai Căpitanului, ori au fost trădători conștienți. Întrucât ei ori n-au cunoscut legile Căpitanului, ori le-au înfruntat. Legea fundamentală a Căpitanului este că legionarul răspunde de fapta sa chiar cu prețul vieții!"

II) ASASINAREA PROFESORILOR NICOLAE IORGA ȘI VIRGIL MADGEARU

CRUDA REALITATE

Tot în ziua următoare asasinatelor de la Jilava au fost sechestrați și istoricul N. Iorga, și prof. Virgil Madgearu.

Madgearu a fost ridicat de la vila lui din București la ora 14, iar Iorga a fost ridicat de la Sinaia, la ora 18 (de aceeași echipă, condusă de Traian Boeru).

După propriile declarații, Sima a aflat imediat atât despre ridicarea lui Madgearu, cât și despre a lui Iorga:

"Madgearu a fost ridicat de acasă pe la amiază. Alarma pentru arestarea lui s-a dat pe la orele două după-masă. Am fost informat pe două căi: prin Nicolae Petrașcu, secretarul general al Mișcării, și prin familia lui Madgearu, care a telefonat la Președinție." (pg. 73)

"În cursul după amiezii, să fi fost pe la orele 6, am aflat și de ridicarea lui Iorga de la vila lui de la Sinaia." (pg. 73)

N. RED.: Sima spune că a dat telefoane "în toate părțile" "cerând tuturor să le dea de urmă":

"N-am putut face altceva decât să telefonez în toate părțile, semnalând dispariția lui Madgearu și Iorga și cerând tuturor să le dea de urmă și să-i pună la adăpost." (pg. 73)

N. RED.: Sima susține că a telefonat pentru salvarea lui Iorga și Madgearu, neprecizând însă unde anume. Era "la mintea cocoșului" ca Sima să sune la Ministerul de Interne, iar nu aiurea, "în toate părțile" (!).

PENTRU CĂ:

- Madgearu fusese deja ridicat din București la ora 14 (iar Sima aflase de aceasta chiar la ora 14);

- Iorga a fost ridicat din Sinaia în jurul orei 18, iar Sima a fost informat imediat de sechestrarea lui Iorga (la ora 18);

- Iorga a fost asasinat câteva ore mai târziu, lângă București.

DECI, dacă SIMA ar fi telefonat la Ministerul de Interne măcar la ora 18, adică măcar la aflarea veștii sechestrării lui Iorga, ca să fie blocat unicul drum de la Sinaia spre București, iar toate mașinile să fie oprite și controlate, IORGA ar fi scăpat cu viață!

UN CIRC IEFTIN

După câteva ore de la primirea veștilor că Madgearu și Iorga fuseseră ridicați de acasă de niște legionari, Sima pleacă pe Valea Prahovei, cică în misiune de salvare. Dar:

"În acel moment, apare jos, în curtea Președinției, Ilie Niculescu, șeful Răzleților; cu o știre și mai proastă. Are informații sigure că Iorga nu mai este în viață. A aflat vestea de la un legionar care luase parte la expediție și se întorsese de pe Valea Prahovei." (pg. 73)

N. RED.: Deci, deși i se confirmă clar că Iorga fusese asasinat și că un legionar care participase la crimă se întorsese deja din "expediția" de pe Valea Prahovei, Sima își continuă drumul spre Valea Prahovei - cică spre a-l salva măcar pe Madgearu.

Madgearu însă fusese răpit înaintea lui Iorga, iar dacă Iorga fusese deja asasinat, ce șanse mai puteau exista ca Madgearu să se fi aflat în viață?

"Am ajuns la Câmpina pe la una noaptea. Locuința Prefectului era păzită de jandarmi." (pg. 74)

Aceasta cred că ar trebui să fie sigla simiștilor: o dihanie imitând Arhanghelul, dar diametral opusă...

"Aflând la Ploiești că se găsește și el în pericol, am pornit în goană spre Câmpina spre a-l lua sub ocrotire.

M-am oferit să dorm în noaptea aceea în casa lui, împreună cu însoțitorii mei, spre a nu se întâmpla ceva rău." (pg. 75)

N. RED.: Sima rămâne în acea noapte la prefectul de Prahova "ca să nu se întâmple ceva rău" - deși prefectul era în deplină siguranță, locuința acestuia fiind păzită de jandarmi, iar Sima plecase, de fapt, să-i caute pe răpitori și pe Madgearu!

Practic, toată povestea apare ca un circ ieftin, un alibi dubios:

"În sfârșit, Antonescu fusese martor și știa din rapoartele ce le primise cât de mult m-am străduit ca să evit lui Iorga și Madgearu sângerosul lor sfârșit." (pg. 76)

LUPUL MORALIST

Sima, revenit în București, stă de vorbă cu făptașii, dovedind că știa perfect atât principiile Mișcării Legionare, cât și rolul celor aflați la putere într-un stat și rolul Justiției:

"Dimpotrivă, Corneliu Codreanu stabilise, în eventualitatea că Legiunea ajunge la putere, <<opera legală de pedepsire>>. Se poate răzbuna cineva când este în opoziție și acei ce dețin frânele guvernării nu respectă legea, săvârșind abuzuri, violențe și crime. (...) Dar un Stat nu se răzbună. Un Stat lasă justiției sarcina de a-i pedepsi pe vinovați." (pg. 77)

N. RED.: Cu toate acestea însă, Sima, reprezentant al Statului și șef al Mișcării, s-a împotrivit deferirii criminalilor Justiției!

Nici măcar pe linie legionară n-a luat nici o măsură.

(OBSERVAȚIE: Căpitanul decretase: "Suntem cu toții pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor, pentru că ne sfărâmăm linia de viață legionară, legile noastre, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume." - Circulara din 23 mai 1935,

iar legionarii care îi împușcaseră pe Duca, Stelescu și A. Călinescu se predaseră de bună voie autorităților, asumându-și răspunderea, supunându-se legii și ispășindu-și pedeapsa, conform principiilor fixate de Căpitan.)

CHIRURGIE ... CU GLOANȚE

În încheierea capitolului asasinatelor, Sima declară:

"În noaptea de 27/28 Noiembrie, trebuie clar precizat, n-a fost ucis marele istoric Nicolae Iorga, ci execrabila figură a omului politic Nicolae Iorga." (pg. 81)

N. RED.: Antologică frază: asasinii nu l-au omorât pe istoricul Iorga, ci doar pe ... omul politic Iorga!!

Dar "partea neucisă" a lui Iorga - adică istoricul - n-a mai scris un rând, începând din 27 nov. 1940.

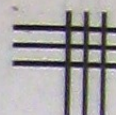
Pare-se că inedita operație chirurgicală - cu gloanțe - pentru separarea celor doi Iorga (istoricul și omul politic), n-a reușit...

Din păcate, însă, noroiul improșcat de aceasta pe imaginea Mișcării nu s-a șters nici azi:

"Uciderea lui Iorga a oferit dușmanilor noștri o armă de mare eficacitate, cu care au tras în Mișcare și pe care n-au mai lăsat-o din mâini nici până astăzi." (pg. 82)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Serialul "Carte legionară celebră" continuă cu extrase din cărțile "Crez de generație" și "Cranii de lemn", pentru că luna aceasta, la 13 ianuarie, s-au împlinit 67 de ani de la căderea eroică a autorilor acestora, ION I. MOȚA și VASILE MARIN, pe frontul de luptă împotriva bolșevismului.

Ca în fiecare an, pe 13 ianuarie,

Acțiunea Română a organizat o slujbă de pomenire (oficiată de *preotul Ioan Malciu de la Biserica Dichiu*), și apoi o comemorare (anul acesta, la sediul nostru), la care au participat legionari vechi și tineri, și simpatizanți,

iar *Cuvântul Legionar* onorează memoria celor doi celebri comandanți legionari prin publicarea câtorva impresii ale acestora din Spania, unde echipa legionară s-a prezentat, prompt, pentru apărarea creștinismului.

(Anul trecut, în ianuarie, am publicat reperete biografice ale lui Ion Moța și Vasile Marin, iar despre războiul civil din Spania dintre comuniști și naționaliști am scris în numerele din iulie și aug. 2004.)

Comemorare Moța - Marin - 2005

Echipa legionară (de la stânga la dreapta):
Gen. Gh. Cantacuzino, Ion Moța, Gh. Clime, N. Totu, Bănică Dobre,
Alecu Cantacuzino, Vasile Marin; în față, preot I. Dumitrescu-Borșa

VASILE MARIN - "CREZ DE GENERAȚIE" (II)

NOTE DIN DRUMUL SPRE FRONTUL SPANIOL

Intrăm în Spania

Treptat, peisagiul se mai îndulcește și la amiază ajungem la Fuentes de Onoro, punctul de frontieră al Spaniei cu Portugalia.

Aproape fără nici o formalitate (vizita noastră e anunțată) trecem în trenul spaniol, tot cu aspect de război, și pornim în sfârșit către Salamanca, punctul de orientare în Spania, cartierul general al șefului de stat, generalisimul Franco.

Atmosfera e complet schimbată.

Încă de la graniță apar răniți în convalescență, care se plimbă pe peronul gării. Multe uniforme. Două surori de caritate fac o chetă printre rarii călători pentru crucea roșie spaniolă. Domnul General oferă cu generozitate obolul nostru. Din gări se suie mulți, tot mai mulți ostași Spaniei naționaliști. Uniforme de tot felul și mai ales insigne care de care mai variate: capelele cu două înalte, fără cozoroc, ale legionarilor (Tercio), capelele bleumarine ale falangiștilor (S.O.N.S.; - Falanga spaniolă a cuiburilor de ofensivă național-sindicalistă), beretele roșii ca macul ale carliștilor, Requetes (partidul catolic legitimist navarez) și din loc în loc turbanele albe ale marocanilor.

Peste tot voie bună și sincer entuziasm. Tinerii luptători sunt conduși la gară de mame, soții, ori iubite, care, nici una, dar absolut nici una, nu bocesc sau se vaietă. Toți înțeleg marele moment istoric prin care trece Spania, și cu autentică noblețe răspund la chemarea patriei.

Imediat suntem identificați și de pe peroane suntem salutați roman. Am stat de vorbă cu Requetes și Falangiști prin gări și mulți dintre ei erau perfect informați despre "Guardia del Ferro" și despre "Totul pentru Țară". Imediat ce luam contactul, între ei și noi se stabilea o comunitate deplină, care se făcea și pe temeiurile sângelui înrudit, dar mai ales pe afinitatea de simțăminte în lupta comună pe care o ducem contra masono-marxismului diavolesc.

Seara am ajuns în Salamanca. La gară am fost primiți oficial de reprezentanții generalisimului Franco, care a delegat să ne primească pe însuși șeful său de protocol. Imediat, din gară chiar, pe lângă dl. general Cantacuzino a fost atașat maiorul (comandante) Ricardo VillaTba, unul dintre eroicii apărători ai Alcazarului, rănit, cu brațul încă în eșarfă, iar pe lângă restul delegației sublocotenentul oGarzon, recent rănit în luptele de la Madrid. În automobile am fost conduși în camere reținute special la două din cele mai bune hoteluri din Salamanca. Îndată după sosire, la o oră, dl. general a fost primit în audiență de ministrul de Externe al guvernului naționalist, De Serrat.

Sâmbătă, 5 Decembrie.

Însoțiți de ofițerii atașați pe lângă misiunea noastră, am vizitat Salamanca, un oraș tipic spaniol.

Veche cât nobila istorie a Spaniei, Salamanca are în centru o imensă piață perfect pătrată, închisă complet de o galerie în cel mai pur stil roman.

Pe sub arcade spaniole, prin străzi înguste de cetate medievală, ne-am purtat pașii înspre Universitatea cea mai veche a Spaniei.

În drum ne-a ținut pentru multă vreme, Catedrala uriașă, construită în sec. XI. Imensă, măreață, cu toate podoabele arhitecturii și ale sculpturii, ne-a strivit sub măreția ei. Și chiar dacă n-ar fi să lupti decât pentru apărarea unor asemenea divine comori de artă și tot ai merge senin la moarte! Te înfioară, și se răzvrătește în tine întreaga ființă, la gândul că toată minunea aceasta ar putea fi atacată într-o zi de obuzele bestiiilor roșii și că sculpturile cele fără egal ar putea constitui ținte pentru granatele azvârlite de mâna trogloditilor marxiști. Am trecut apoi tăcuți și înmărmuriți în bătrâna cetate a culturii, străvechea Universitate din Salamanca.

Marti, 8 Decembrie. (...)

Însoțiți de comandantul Villalba, unul dintre apărătorii Alcazarului, și de căpitanul Agulla - alt erou - vizităm ce a mai rămas din Alcazar.

Cu neputință de descris...

Printre schelete de fier, mormane de moloz, blocuri de cărămidă, gropi de câte 15 m., pășim ca într-un decor ireal, în vreme ce maiorul Villalba ne evocă pas cu pas tragedia celor 72 de zile.

După trei zile de rezistență la porțile orașului, organizată numai cu 72 de oameni de către același brav Villalba, nicidecum mai prejos decât eroul dela Termopile, Alcazarul, simbolul vechii Spanii, și-a apărât timp de aproape 3 luni, singur, împotriva tuturor mijloacelor de distrugere întrebuințate de copiii Satanei.

Efectivul Alcazarului asediat? Populația civilă, 800 de suflete. Apărătorii propriu ziși, 1200 de oameni: 700 guarzi civili, 8 cădeți, 200 de soldați de la școala militară, 50 de soldați de la școala de gimnastică și 200 de falangiști. Pierderi: 81 morți, 500 răniți.

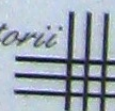
Toată lumea aceasta a trăit 72 de zile cu 100 grame carne de cal, 1 litru de apă pe zi de fiecare și pâine fabricată acolo din grâul pe care l-au adus dintr-un depozit, cu ocazia unui contraatac dat anume în acest scop. (...)

Mâna lui Dumnezeu peste tot...

La Alcazar nu s-au apărât oamenii aceștia în frunte cu Moscardo, ci însăși istoria Spaniei, prin cel mai autentic paladin al ei, Alcazarul.

Sub Crucea lui Hristos, cavalerii Alcazarului au înscris în cartea eroismului uman o pagină nouă și cu deosebire glorioasă.

Îeșim din Alcazar cu convingerea că, pe deasupra tuturor instrumentelor Diavolului în luptă cu Divinitatea, se înalță sublim eroismul pus în slujba Crucii care învinge tot, absolut tot.

ION I. MOȚA - "CRANII DE LEMN" (I)

FRAGMENTE DE SCRISORI

Motto: "Și să faci, măi Corneliu, din țara noastră, o țară frumoasă ca un soare, puternică și ascultătoare de Dumnezeu! Trăiască Legiunea!"
(Ion Moța - fragment din scrisoarea adresată Căpitanului, 22 nov. 1936)

"După aceste lucruri personale, iată, deoarece e vorba de despărțire, îți urez ocrotirea lui Dumnezeu și biruință cât mai apropiată.

Sunt fericit, și mor bucuros cu această mulțumire, că am avut puțința de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi. Căci tu ești Căpitanul!"

(fragment din scrisoarea către Căpitan, 22 nov. 1936)

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina ordinea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o mare binefacere sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos? Astfel, pe lângă durere, nu se poate să nu simțiți și o mare înălțare sufletească. Dumnezeu să vă dea puterea de a purta suferința aceasta și a o birui."

(fragment din scrisoarea către părinți din 22 nov. 1936)

"Trebuie să mai adaug, spre a înlătura orice judecăți greșite, că eu n-am fost trimis de nimeni în Spania ca să i se facă vreo răspundere pentru asta, eu singur am avut, cel dintâi, gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte pentru care am cerut și am primit aprobarea Șefului nostru, mărgininnd el această aprobare la numai o lună de zile.

Niciodată n-aș fi primit să fiu înlocuit prin altcineva, căci sufletul meu îmi cerea și-mi cere împlinirea acestei datorii, care am și dus-o la împlinire.

Nu e adevărat, ce spuneau unii, că, rămas în țară, puteam fi mai de folos, și eu și soții care am luat acest drum, luptei de acasă. Biruința morală pe care noi o vom câștiga în Spania - cu orice jertfe - va fi mai mare pentru lupta națională, decât tot ce am mai putea face în restul vieții noastre, ba și dincolo de ea... Acesta e adevărul."

(fragment din scrisoarea către părinți din 1 dec. 1936)

LA NAȘTEREA DOMNULUI

articol trimis de Ion I. Moța de pe frontul spaniol și publicat în "Libertatea", în dec. 1936, din care am extras un fragment:

Fiara roșie va fi biruită, fără îndoială, până la sfârșit. Căci Biserica întemelată de Domnul Christos nu va putea fi doborâtă "nici de porțile iadului".

Dar, iată că, totuși, în țările unde comunismul diavolesc a biruit, Biserica a fost doborâtă. Nu pentru veșnicie, dar totuși a fost doborâtă pentru veacul de azi, iar în locul ei s-a înstăpânit puterea diavolească a necredinței, a stricăciunii, cu suferințele și moartea sufletească și trupească a oamenilor de azi.

Noi credem în învierea Bisericii atât în Rusia cât și în Spania comunistă.

Dar această înviere, cât și mântuirea țării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, atarnă de vrednicia noastră!

Dumnezeu a spus că Biserica nu va fi doborâtă "nici de porțile iadului", pentru că Dumnezeu a avut încredere în vrednicia oamenilor, în alipirea lor de Dumnezeu. Dacă însă noi nu ne vom trezi și nu vom porni la împlinirea datoriei noastre, în războiul pe care l-au pornit oștile diavolești, atunci prăbușirea va veni, cum a venit și aiurea.

Și cine știe cale veacuri de ispășire, în robie și chin, vor trebui să treacă peste viețile nenorociților noștri urmași, până când să vrednicim a ne bucura din nou de stăpânirea Bisericii asupra sufletului oamenilor!

Ceasul de azi e un ceas greu. De împlinirea drepturilor noastre în acest ceas, atarnă faptul că rândurile viitoare de oameni: copiii, nepoții și strănepot noștri, să se bucure ori apoi să plângă în ziua nașterii Domnului.

Să nu lăsăm pe urmașii noștri să piardă binefacerile sufletești ale Nașterii Mântuitorului! Să nu le lăsăm o țară fără Biserici, fără icoane, fără ocrotirea mâinii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiilor noștri o viață în care vor fi pierdut pe Christos!

Iar pentru aceasta, să nu fugim din fața jertfei pentru apărarea Crucii!

Nu mai această jertfă poate răscumpăra, pentru urmașii noștri, pe Iisus Christos, numai prin această jertfă îl vor putea avea pe Christos printre ei în zilele de Crăciun ale anilor viitori, ale veacurilor viitoare.

Căci fără luptă vitează, nici Arhanghelul Mihail n-a putut goli cerul de oștile lui Lucifer, de oștile îngerilor răsculați.

Legionarii români care, în aceste zile de Crăciun, luptă pentru Cruce pe pământul spaniol, vă cheamă să-i urmați!

AUTOBIOGRAFIE

Astfel, sufletul nostru rămas legat de o altă lume, rătăcește azi într-o viață care nu e a noastră. Față de lumea de acum noi ne simțim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult și a le spori frumusețea tăria și dreapta rânduială românească.

S-ar părea astfel că eu și camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieți, un fel de strigoi ridicați dintr-o lume apusă spre a purta duhul spaimei de azi. Chiar așa suntem. Suflete dezrădăcinate

CUM AU MURIT ION I. MOȚA ȘI VASILE MARIN

"Spre ziuă inamicul a început un bombardament vijelios de toate calibrele asupra trupelor noastre, apoi încetul cu încetul s-au potolit. Pe la orele 12 iar s-a pornit cu moarte pe noi.

Era un zgomot, un foc de nu se mai putea ști ce este, tranșeele erau aruncate în aer.

Morți, grenade, răcnete.

Deodată, la orizont, apar tancurile rusești: am numărat 17. Pe lângă bombardamentul artileriei mai sosesc și tancurile să verse foc.

Tunurile lor cu tragere rapidă seceră, mitralierele varsă puhoi de gloanțe.

În spatele lor infanteria vine în rânduri dese.

Începem și noi a împușca în ei. Tunurile antitanc intră în funcție.

Artileria noastră răspunde celei inamice.

Un obuz vine înspre noi. Se simte după șuierat că va cădea aproape. Ne culcăm în fundul tranșeei.

Părintele Dumitrescu fredonează "A-nceput vifonița cea mare".

O răbufneală grozavă. Am impresia că s-a dărâmat tot cerul pe noi.

Sărim în sus. Inamicul se apropie. Pușca mitralieră nu mai funcționează. În toate părțile răniți.

Pentru moment nu ne dăm seama de dezastru. Alecu se repede la pușca mitralieră și încearcă să o pule în funcțiune. Dușmanul înaintează mereu. Obuzul a ucis și a rănit întreaga noastră secție.

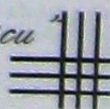
Alecu se uită și vede pe Moța și Marin morți. Cu un răcnet nebun ne strigă acest lucru. Noi tragem de zor cu pușca. Dușmanul e aproape de tot. Peste câteva clipe vom fi înconjurați și uciși. Dar ne vine în ajutor altă grupă cu o pușcă mitralieră și reușim să oprim inamicul pe loc.

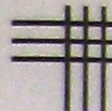
Alecu desface haina lui Ionel Moța, scoate tricolorul cu care era încins și-l așterne peste ei. Din buzunarul lui Ionel cade ceasul. A stat din cauza exploziei. Arată ora 4,45.

Inamicul, ținut de focul nostru, începe câte puțin să se retragă.

Ducem corpurile băieților într-o casă, facem un fel de masă, aprindem un căpețel de lumânare. Părintele Dumitrescu rămâne de veghe să facă rugăciuni.

(extras din cap. "Majadahonda" al cărții "Crucificații" - Bănică Dobre)

Cuvântul Legionar, prin apariția sa, în urmă cu un an și jumătate, a vrut, printre altele, să fie și o punte de legătură între românii aflați pe toate meridianele lumii.

Pe lângă eforturile materiale mari legate de costurile publicației noastre și de cele de distribuție și expediere, s-au adăugat și altele, de natură diferită: muncă multă, benevolă, sacrificarea unei mari părți din timpul liber, dar am avut deosebită satisfacție să primim mesaje de mulțumire și, mai ales, de apreciere privind conținutul ziarului.

Oameni pe care nu-i cunoșteam și-au făcut abonamente, au oferit donații, deși revista expediată nu era însoțită de nici o scrisoare. Au făcut diverse sugestii, ba unii chiar s-au oferit să fie corespondenți.

Amintim doar câțiva, spațiul nepermițându-ne a publica toate numele. În fruntea listei se află **Aurel Ionescu** din Germania, **Maria și Caramfil Spânachi** – tot din Germania, **Jean și Florian Bukiu** din SUA, **Alexandru Nițulescu** din Germania; urmează apoi **Augustin Bidianu** și **Tiberiu Simulescu** (Germania), **Anton Aguletti** (Franța), **Aurel Stroe** (Franța), **Alice Sfîntescu** (Franța).

VIDIU GĂINĂ

Câteva exemplare din revistă au luat drumul îndepărtatei Argentine, pe numele d-lui **VIDIU GĂINĂ**, despre care, în afara faptului că fusese legionar și prieten în tinerețe cu **Nelu Rusu**, șeful **Senatului Legionar**, nu știam nimic.

Drept răspuns am primit două broșurele, ambele apărute la Buenos Aires, în anul 2001, în limba română, intitulate **"Legionarismul între Paideia și politică"** și **"Crâmpoie din zbuciumul exilului"** (de 80 și respectiv 70 de pagini scrise cu litere mari), cu tiraj mic, ceea ce, la prima vedere, le conferă statutul de raritate bibliofilă! (Din cauza unui incident poștal broșurele nu au ajuns la noi, dar, în urma scrisorii primite ulterior de la dl. Ov. Găină, le-am procurat de la camaradul **Nelu Rusu**.)

Pe copertile interioare ale ambelor broșuri sunt trecute lucrările de specialitate ale domniei sale, în număr de 13 - toate apărute în limba spaniolă la Buenos Aires, în intervalul 1955 - 2000, adică în 45 de ani. Autorul, specialist în **psihotehnică** și **psihoterapie** (mea culpa, nici nu știu ce reprezintă, exact, cele două noțiuni!), se fâlește și cu 9 articole, înregistrându-le titlurile pe coperta a patra: 2 pag. în nr. 76-77 din **Revista de Psihologie Generală** de la Madrid (anul 1965); alte 8 pag. în **Revista de Psihologie nr. 6** (din 1963) de la Kyoto etc.

Neavând publicațiile de specialitate și respectiv cunoștințele necesare, nu putem să facem nici o apreciere în legătură cu valoarea lor.

Ne ajută, în schimb, autorul lor, **Ov. Găină**, care anexează 2 pagini dactilografiate în limba română, cu elogiul asupra titlurilor, fără însă a menționa pe cel care a făcut recenziile mai mult decât favorabile.

Bunăoară, la prima lucrare apărută în 1955, **"El Hombre de Dios"** (**"Foamea de Dumnezeu"**), cuprinzând 100 de pagini, scrisă anonim înaltă osanale care te fac să zâmbești, prin prețiozitatea și suficiența lor. Le reproducem pentru a ne susține afirmația: „Profesor universitar, s-a ridicat la această treaptă exclusiv prin studii intense în cele mai variate domenii: filosofie, istorie, psihologie, în care în capitole scurte, a demonstrat că apropierea de Dumnezeu, căutarea Lui, este o trăsătură comună a marilor genii ale omenirii.”

Clar! Nu-l includem pe **Voltaire** - care a fost ateu - și nici milioanele de credincioși - care ... nu sunt genii!

Același "critic" "obiectiv" se ocupă și de **"Creșterea și declinul aristocrației"**, tot în spaniolă, 200 pag., în 1974: "Această lucrare, dacă actuala cultură nu ar fi atât de puțin receptivă la marile adevăruri ale vieții, ar trebui să figureze printre cele mai importante opere ale lumii contemporane." (!?)

Am descoperit recent că aceste aprecieri sforătoare, baloane de săpun, aparțin lui... **HORIA SIMA!** (se găsesc în vol. IV, pag. 351, din **"Opera publicistică"** a lui H. Sima, publicată la Miami Beach, în 1994)

Activitatea în Mișcare

Dar, succint, să prezentăm biografia lui **Ovidiu Găină** în cadrul **Mișcării Legionare**, până în momentul de față.

S-a născut în urmă cu 87 de ani, în comuna **Solca** din jud. Cămpulung (Bucovina), fiind militant legionar din anul 1937, la vârsta de 19 ani.

În nov. 1940 era șeful **"Gărzilor Încalzimate"**, aflate în str. Cobălcescu nr. 1, unde, până la declanșarea evenimentelor tragice din 21-23 ian. 1941, ținea cursuri de **"montarea și demontarea revolverului"**, **"lupta de stradă"**, **"legile de fier ale spărgătorilor de fronturi"** (conform notelor din carnetul de ședințe găsit la sediu) - cursuri care incită la violență și răzmeriță, trăsături care nu s-au găsit niciodată în doctrina **Căpitanului** (adică în dreapta doctrină legionară), ba din contra, aceste tendințe fuseseră combătute de **Căpitan** cu toată fermitatea.

(Notă: **"Gărzile Încalzimate"** au fost create de Sima, în locul vestitului **Corp de Elită "Moța - Marin"** din timpul **Căpitanului**, și aveau un efectiv de 100 de oameni care defilau înarmați, ocupându-se cu paza sediului legionar și cu paza personală a lui **Sima** - conform H. Sima, **"Era libertății"**, vol. I, pg. 240.)

În noaptea următoare asasinării deținuților politici de la Jilava, 27/28 nov. 1940, un grup de legionari înarmați din cadrul Ministerului de Interne, condus de **VIDIU GĂINĂ** și **Eremia Șocariciu**, a încercat să asasineze cei cinci oameni politici adăpostiți la Ministerul de Interne (**Argetoianu**, **Ghelveanu**, **Tătărescu**, **Ilasievici**, **Marinescu**), care erau păziți de o gardă militară. Asasinatul n-a reușit, datorită intervenției prompte a militarilor, iar **VIDIU GĂINĂ** și **Eremia Șocariciu**, fugiți din țară, au fost condamnați în contumacie la muncă silnică pe viață, în iulie 1941, de **Curtea Marțială**, în cadrul procesului asasinatelor politice din nov. 1940.

Ca și alte câteva sute de legionari, **Ov. Găină** s-a refugiat în Germania, unde a fost închis în lagărele **Berkenbruck**, **Rostock**, **Buchenwald**. Aici a fost umbra lui H. Sima și a făcut parte din "echipa de șoc" a acestuia.

Stabilit după război în **ARGENTINA**, **Ov. Găină** a fost încadrat în garnizoana legionară de acolo, împreună cu alți 200 de legionari. În 1954, când toți legionarii garnizoanei (și 80% dintre toți legionarii) l-au repudiat pe **Sima**, dl. **Ov. Găină** i-a rămas fidel "soldat".

Aici încetează activitatea legionară a d-lui **Găină** (nemaivăd unde activa, pur și simplu, și limitându-se la "proiecte" și discuții cu H. Sima!)

Găsim numele lui **Ov. GĂINĂ** în memoriile lui **Mardarie Popinciu** (**"Pentru Sfânta Cruce, pentru Țară"**, vol. 2, editat la Buenos Aires), în care autorul (și el membru al gărzii personale a lui **Sima**, dar vindecă de simism în 1954) scrie despre acțiunile necinstite ale lui **Ov. Găină**.

Îi găsim numele și în cartea preotului **Ștefan Palaghiță**, **"Garda de Fier spre reînvierea României"**, apărută în România la editura **"Roza Vânturilor"**, în 1993, unde, la pag. 46, este publicată scrisoarea de amenințare cu moartea trimisă de **Ov. Găină** lui **Ilie Gârneață**, **Const. Papanace**, **Mile Leffer**, **Dumitru Groza**, **Viorel Trifa** și celorlalți care luaseră atitudine împotriva abaterilor lui **Sima** de la linia legionară. La pag. 206, **Ștefan Palaghiță** scrie: **"Pătrașcu, după răspunsul primit de la Sima, trimite la Berkenbruck o echipă în frunte cu Ovidiu Găină, ca să ucidă pe d-nii Ilie Gârneață, C. Papanace etc."**, iar la pag. 295: **"Ovidiu Găină continuă cu amenințările..."**; **"Ei amenință cu moartea, amenință că vor pune mâna pe pistoale aici, în Argentina (amenințare făcută într-o discuție cu dl. av. Arnăutu, la 5 dec. 1949, în Buenos Aires)."**

"Garda de Fier spre reînvierea României" trage pentru prima oară, public, semnalul de alarmă împotriva imposturii lui **Sima** și a acoliților lui. Preotul **Ștefan Palaghiță** a fost împușcat în 1953 în propria tipografie, la scurt timp de la apariția cărții. Nu s-a stabilit niciodată, oficial, cine l-a asasinat.

Memorialistul

În broșurele **"Legionarismul între Paideia și politică"** și **"Crâmpoie din zbuciumul exilului"**, **Ov. GĂINĂ** (care și-a luat pseudonimul **STAN M. POPESCU**) face o întoarcere care se vrea spectaculoasă, de 180 de grade, încercând să-l critice - dar fără să convingă - pe **"Comandantul"** său care l-a ridicat în rang și l-a luat sub pulpană, și pe care l-a servit până la trecerea în neființă a acestuia.

Când a făcut "întoarcerea" dl. **Găină**? După moartea lui **Sima**, la 8 ani de la aceasta! **Halal curaj!** Sau, poate, "întoarcerea" se datorează faptului că, deși l-a slujit 50 de ani, **Sima** i-a desemnat pe alții ca succesori?

- Despre **"Legionarismul între Paideia și politică"** nu se poate spune aproape nimic: autorul compară legionarismul cu aristocrația ateniană (!!) din anii 100-400 î.Hr. și se dau patru mici exemple de meschinărie simistă.

- Lucrarea **"Crâmpoie din zbuciumul exilului"** nu are nici o notă personală: o harababură, fragmente care nu se leagă între ele, lucruri arhicunoscute, dar pe care dl. **Găină** le prezintă ca "noutăți", ca "senzații".

Cei care cred că lucrarea reprezintă o trezire a d-lui **Găină** la realitate, după jumătate de secol alături de **Sima**, se înșală amarnic:

- Îi dă zor cu adulterul lui **Sima** și cu politicianismul acestuia, omițând însă crimele! (contribuția substanțială la asasinarea propriilor camarazi);

- insistă asupra prezentării ca om politic, omițând însă nenumăratele dovezi de incapacitate politică (începând cu guvernarea din 1940 și terminând cu parașutarea a câțiva oameni ca să elibereze o țară de tancurile rusești);

- pe tot parcursul lucrării îl numește pe **Sima "Comandantul"** - deși **Sima** nu mai era nici măcar comandant legionar (necum comandant al **Mișcării**)! Încă din 1954 etc. (Din lipsă de spațiu, ne oprim aici.)

Pentru un profesor universitar de psihologie (legionar, pe deasupra, care a stat o viață în preajma "comandantului"), broșurile dovedesc o stranie incapacitate de discernere și analiză.

"Cotcodaci!"

La scurt timp de la expedierea broșurelor, am primit de la dl. **Ov. Găină**, toți membrii redacției, o scrisoare cu conținut identic, pe un ton imperativ, că dacă vrem să publicăm vreun fragment din cele două broșurele, trebuie să-

cerem consimțământul scris, pentru fiecare fragment în parte!

Considerând că tăcerea noastră este un afront, dl. **Ov. Găină** a scris o lungă epistolă d-lui **Nelu Rusu**, în care ne umple de fulgi și de căpușe: că revista "nu are o nimic bărbătesc în ea" (nu amenință cu moartea, nu trage cu pistolul, adică?!), că "are multe citate din **Căpitan**, tencuite cu violențe" (ce-o fi mișunând sub creasta domniei sale?!), etc. Îl "învăța" să fie mai "energic" (!?) chiar și pe **Nelu Rusu**! **Genzura galinacee** a anului 2004! (Să fie oare reminiscențe "brigadiriste"?)

Conform principiilor legionare, pentru a-i critica pe cei care depun activitate pentru **Mișcare**, trebuie să ai tu însuși o activitate, cât de mică, în folosul **Mișcării**.

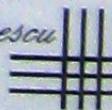
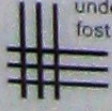
Răspunsul lui **Nelu Rusu**, însă, a fost prietenesc și deosebit de elegant: i-a scris că ne străduim să refacem imaginea **Mișcării**, grav afectată în ochii opiniei publice nu numai de **Sima**, ci și de cei care l-au susținut, invitându-l să participe la renașterea **Mișcării**, în calitate de legionar și profesor universitar.

Drept răspuns, dl. **Ov. Găină** a găsit de cuviință să continue cu denigrările pe lângă alți camarazi, mai naivi, și să expedieze revista, ruptă în fâșii, secretarului nostru de redacție (ca protest, probabil, la refacerea **Mișcării** pe linia **Căpitanului**!).

Ne oprim aici. Îl respectăm vârsta înaintată, anii grei ai exilului - dar incomparabil mai ușori decât anii petrecuți în închisorile comuniste de către camarazii săi rămași în țară.

Credem că prof. universitar și "memorialistul" **Ov. Găină**, izolat, rupt de realitate, dar plin de venin, își duce cu greu singurătatea, fiindcă îl lipsesc total amintirile frumoase... Cotcodăcește solo în imensa câmpie a pampasului argentinian, fără a avea nici minima satisfacție a reverberației.

Emilian Georgescu

Pagini uitate, pagini regăsite

PE URMELE LUI ȘTEFAN BACIU

ÎN HONOLULU

HAWAII

Distanța e mare dacă te crampezi de geografie, întrucât cele cinci ore de zbor cu avionul de la aeroportul din Los Angeles la cel din Honolulu se parcurg cu ușureala gândului.

Arhipelagul Hawaii este format din 4 insule scăldate de apele Oceanului Pacific, cam reci, dar limpezi și de culoare turcoaz, mereu agitate din cauza valurilor înalte, paradisul celor care practică surful.

De altfel, în centrul orașului Honolulu există un monument închinat iubitorilor acestui sport.

Arhipelagul are 4 insule: OAHU, unde se află capitala Statului (Arhipelagul Hawai și peninsula Alaska fac parte din cele 50 de

State care compun S.U.A.), MAVI, KUIAI, HAWAII (cea mai mică, dar privată, cu prețuri triple față de celelalte, accesibilă doar multimilionarilor, și având vulcanii activi Manua, Lua și Lanai).

Polinezienii au fost stăpânii acestor locuri minunate pe care le-a descoperit în 1779 căpitanul Cook care, un an mai târziu, a murit pe aceste meleaguri în luptă cu băștinașii. Aceștia își venerază regii Kamehameha I, II și III și pe regina Lilivokalani cu care s-a încheiat monarhia, regina fiind forțată să abdice în 1893.

Anexate în 1898 de către Statele Unite, insulele au fost vizitate de un președinte american, F. D. Roosevelt, abia în 1934!

Honolulu

Aeroportul din Honolulu mi-a făcut, ca și tuturor celorlalți pasageri, surpriza unei primiri inedite: frumoasele băștinașe, cu ochii lor negri, migdalați, îmbrăcate sumar, zâmbitoare, ne-au urat tuturor salutul local "Aloha" și ne-au pus la gât coliere mari de flori naturale. Și a urmat, firește, fotografia care să immortalizeze evenimentul unic în lume.

Insulele sunt vizitate anual de 8-9 milioane de turiști, aproape jumătate din această cifră reprezentând japonezi și alte popoare asiatice.

Alfabetul are cele mai puține litere din lume, dar cuvintele, în mare majoritate alcătuite din vocale, sunt lungi, și pronunția lor este destul de dificilă: Kailua, Kahaolu, Kaaawa, Haaula, Waiialua.

Locul cel mai căutat din insulă este celebra plajă Waikiki; aici, în 1953, s-a lansat moda "bikini".

Cuvântul "Waikiki" este cel mai des rostit: numele "Waikiki" îl poartă un gigantic hotel, un lanț de magazine alimentare și de cerere curentă și bulevardul, cel mai reprezentativ, paralel cu plaja.

"Waikiki" și "Aloha" sunt cuvintele pe care turiștii nu le vor uita niciodată. (Am avut surpriza să găsesc lângă magazinul Bucur Obor un magazin Waikiki care vindea costume de baie!)

Plaja este superbă, dar destul de îngustă și foarte aglomerată.

Catamorone, un fel de sâni marine aparținătoare firmei "Holo Holo Kai", te invită să mergi cu ele, înfruntând talazurile înalte ale oceanului niciodată liniștit. Invitația pe bordul lor o fac polinezienii aproape goi (doar cu bermude largi), care scot sunete puternice și grave din scoici unișe pe care le duc la gură.

Honolulu este mai întâi un oraș și apoi stațiune: prețurile, deci, nu sunt exagerate. Bunăoară, la un restaurant cu bufet suedez, dar cu mâncăruri calde, aprox. 30-40 de feluri, un meniu costă doar 7 dolari. Paradoxal, oamenii nu se înghesuie la acestea, preferând să mănânce "a la carte" în zecile de restaurante de pe bulevardul Waikiki, unde pot vedea, chiar și la ora prânzului, pe câte o mică scenă, 3-4 tinere cu fuste din frunze și cu ghirlande de flori la gât și pe frunte, ondulându-și trupurile subțiri pe melodii lascive scoase din corzile hawaience.

Atracții turistice

Atracții turistice sunt Palatul regal, Muntele Diamant, imensele plantații de ananas, Centrul Cultural Polynesian cu dansuri și mâncăruri locale, acvariul grădinii zoologice, numeroasele magazine care vând scoici (pe care, desfăcându-le, găsești cu siguranță o perlă, spre "uimirea și bucuria" artificială a vânzătoarelor), centrul comercial chinezesc (de ce oare? toți patronii sunt japonezi!) și, mai ales, memorialul "Arizona" din Pearl Harbour, unde, la 7 dec. 1941, aviația japoneză, lansată de pe portavioane, a atacat prin surprindere baza navală americană de aici (motiv care a fost invocat de guvernul Statelor Unite pentru a intra în cel de al doilea război mondial).

Memorialul este unic în lume prin originalitatea lui.

Se ajunge la el numai cu un vaporăș ce te duce la o insulă artificială, lungă, aflată deasupra distrugătorului "Arizona", aflat sub apă, dar care se vede foarte bine.

Sunt inscripționate pe pereții muzeului numele celor peste 1800 de marinari uciși de raidurile nipone care nu au avut replică, se aude vocea președintelui Roosevelt citind declarația de război împotriva Japoniei, se proiectează scenele din jurnalele de actualități de atunci.

Se vând ziare apărute chiar în ziua atacului, cărți cu acest subiect, casete video, ilustrate.

Muzica funebă accentuează solemnitatea vizitei.

ȘTEFAN BACIU

Dar făcând plajă la Waikiki, gândul m-a dus la un mare poet și publicist român, care a trăit, creat și murit pe aceste meleaguri, din păcate uitat, în ciuda talentului și patriotismului său, ȘTEFAN BACIU.

L-am descoperit în urmă cu circa 25 de ani, la cel mai mare anticar al Bucureștiului, Radu Sterescu, pe care îl vizitam foarte des, și de la care mi-am format o bibliotecă selectă, cu care mă mândresc.

Amintesc doar câteva din cărțile celui pe care vreau să-l evoc în rândurile de mai jos: cartea de debut, din 1935, "Poemele poetului tânăr", "Micul Dor" (1937), cu dedicație lui Constantin Virgil Gheorghiu, "Căutătorul de Comori" (1939), "Cetatea lui Bucur" (1940), "Muzica Sferelor" (1943), cu dedicație lui Traian Lalescu.

Dar nu știu prin ce minune Radu Sterescu, care mi-a deschis noi și profunde orizonturi culturale, mi-a oferit într-o zi cărți de același autor, pe care în anii ceaușști nu visam să le pot vedea și răsfăși vreodată: cărți din literatura exilului, în triaje foarte mici, printre care "Poemele poetului pribeag", apărută în Mexic, în 1963, revista "Mele" (vreo 15 numere, apărute la Honolulu, titlul însemnând, în limba hawaiană, "poezie"), masiva și emoționantă carte de evocări "Praf de pe tobă" (publicată tot în acest oraș, în 1980), "Îngerul malagambist în Insula Oahu" (1979, publicată în doar 100 de exemplare) și alte câteva titluri.

Ștefan Baciu la Honolulu

Spre seară, când să plec de pe plajă spre hotel, am avut surpriza să întâlnesc doi cetățeni care vorbeau românește.

Unul dintre ei, care se recomandase cu numele de Ioan Nicolae, a fost uimit că vede un bucureștean pe meleagurile Honolulu-lui (acest lucru se petrecea în iunie 1996), și mi-a spus că prietenul lui era singurul cetățean pe acele meleaguri cu care mai vorbea românește (limba sa natală). Fuseseră trei români, dar unul murise cu puțini ani în urmă.

L-am întrebat, într-o doară, dacă românul care murise nu se numea, cumva, Ștefan Baciu, și mirarea și bucuria sa nu au mai avut margini pentru că pronunșasem numele lui Ștefan Baciu: într-adevăr, acesta fusese cel de-al treilea membru al comunității românești din Honolulu!

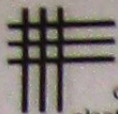
Dialogul s-a transformat spontan, într-o prietenie, cu invitația de a fi oaspetele său în seara aceea.

Și iată-mă, zece minute mai târziu, într-un apartament elegant, numai din sticlă, de pe frumosul bulevard Ala Wai, străjuit de canalul artificial și drept, cu același nume, ale cărui ape sunt brăzdate de echipaje de canoe, caiac sau skif, de dimineață și până seara, în spatele lui aflându-se terenuri de golf, iar mai sus, pe dealuri, păduri dese, neverosimil de verzi în ciuda caniculei de 45° la umbră (în Honolulu vara durează zece luni).

Cina oferită de gazdă era pregătită după rețete locale, iar desertul a constat din fructe proaspete și mari de ananas.

Gazda, deosebit de ospitalieră, s-a oferit să-mi fie ghid nu numai în oraș, dar chiar și pe insulă. Întrucât văzusem, cu rudele mele din Los Angeles, cele mai importante obiective pe care le-am enumerat mai sus, mi-a sugerat ca, a doua zi dimineață, pe răcoare, să facem o excursie "pe urmele poetului Ștefan Baciu", inițiativă pe care am acceptat-o cu mare plăcere.

Pe urmele lui Ștefan Baci

Și iată-mă a doua zi dimineața, cu ghidul meu, în stația de autobuz, coborând la **Universitate**. O clădire mare și albă, înconjurată de plantații de pomi uriași, baobabi, cu circumferința la bază chiar și de trei metri. **Aici, Ștefan Baci** a fost profesor de limbile române, portugheză și spaniolă.

Al doilea popas, 5 minute mai târziu, la un elegant **sanatoriu** - cămin pentru cei singuri și bătrâni. **Aici, într-o garsonieră, și-a trăit ultimele zile, uitat de toți, Ștefan Baci**. Singurul care îl vizita, chiar zilnic, a fost cel care făcea acum pe ghidul cu mine.

Cel de-al treilea popas, ultimul, a fost la cimitir. Cuvântul este pretentios fiindcă acest loc era, de fapt, în urmă cu 8 ani când l-am vizitat, un câmp vast, fără nici o alee, nici un pom, mormintele fiind alandala, la distanță chiar și de 30 metri unul de altul.

Închei scurta evocare cu câteva texte și poezii pe care Ștefan Baci le-a conceput și tipărit la Honolulu:

Din volumul "**Praf de pe tobă**" - fragmente din mini portretele făcute poetului Radu Gyr și pictorului Alexandru Basarab:

"Pe **RADU GYR** l-am cunoscut indirect, fiind deținut în lagărul de concentrare de la Miercurea Ciuc.

Când ne-am dus la restaurantul "Ursul din Carpați", orchestra începu să cânte:

<<Vânt de seară, vânt de seară,
Vânt pribeag de cireșar,
Du-mi tristețea mea amară,
Vânt de seară, vânt hoinar.>>

Melodie la modă, care începea cu <<În zbor trec peste mine anii>>, cuvintele poetului fiind puse pe muzica de **IONEL MANZATTI**.

Se întâmpla destul de des: guvernul, fie liberal, fie "carlist", fie antonescian dădea ordin ca șefii legionari să fie arestați.

Unul dintre cei dintâi care era ridicat, de cele mai multe ori fără vină, era **RADU GYR**, care, în felul acesta, între 1935-1944 nu cred să fi stat acasă, în mod "normal", trei ani la rând: dacă nu era arestat, era băgat în lagăr, era trimis, disciplinar pe front, cu toate că vederea extrem de slabă îl scutise de serviciul militar.

Era un om prietenos, de-o amabilitate atât de mare, încât uneori ai fi zis că era afectat, și când umbra cu cineva pe stradă avea obiceiul să-l strângă brațul, neslăbindu-l minute întregi.

Ca aspect fizic, avea o accentuată tendință spre chelie, un nas cărnos, puțin estetic, și, deasupra lui, o pereche de ochelari cu lentile groase și rame groase, de baga, care-i dădeau o oarecare asemănare cu caricaturistul Ross de la "Adevărul".

Locașul de veci al lui Ștefan Baci m-a dezamăgit cumplit: solitar, fără nici-un vecin. O cruce și un gard din țevă ruginită. Nici o floare și, mai ales, nici o tăbliță pe care să fie specificat numele celui care-și doarme somnul de veci aici.

Prestigiul pe continentul american al bunului ambasador cultural român îi dă dreptul să figureze la loc de cinste în orice manual de literatură română, o stradă din Capitală să-i poarte numele, osemintele să-i fie mutate în Brașovul său natal pe care l-a iubit cu fanatism, sau pe aleea principală din cimitirul Belu. Sau, de ce nu, chiar în mausoleul din Parcul Carol, pe care minți nătânge se străduiesc să-l arunce în aer, întrucât nu ne trebuie un pantheon! (?)

Emilian Ghika

Pe această temă circula o anecdotă de a cărei autenticitate nu mă îndoiesc, mai cu seamă că Ross se plângea că deseori i se întâmpla să fie oprit pe stradă și felicitat pentru frumoasele poezii - luat la sigur drept "Camaradul Gyr".

După evenimentele din august 1944, **RADU GYR** a fost iar arestat, anchetat, interogată. Cred că era greu să i se afie o "vină" concretă, și nu știm ce capete de acuzare se puteau ridica împotriva lui.

Poetul, disperat, cu nervii la pământ, zdruncinați, încercase să se sinucidă.

L-am vizitat în vara lui 1945, la Râmnicu Vâlcea, la spital. S-a ridicat din pat și ne-am îmbrățișat cu lacrimi în ochi. Nu știam că-l vedeam pentru ultima oară pe poetul <<vântului de seară>>."

"**BASARAB** era desenator și pictor, și țin minte că purta cu sine întotdeauna o serie de ilustrații și fantezii, în linii foarte fine, aproape aeriene, pe care, timid și retras cum era, le arăta într-un colț celor care avea răbdarea să le privească.

Umbla îmbrăcat într-un costum de stofă groasă țărănească "home mode", numită, pare-mi-se, "șiac", și purta o pereche de ghete. Era, mi se spunea, priet, dar așa cum umbla și se purta, părea mai degrabă un ciobănaș cu fluierașul de os ascuns în buzunar, coborând dintr-o "Miorița" pe care o ilustrase el însuși cu un autopoetel.

Într-o zi de primăvară l-am revăzut plimbându-se în Cișmigiu, după ce nu ne văzusem multă vreme. Era neschimbat și, ca de obicei, a scos din buzunarul paltonului un caiet de schițe pe care mi l-a arătat când ne-am așezat pe bancă.

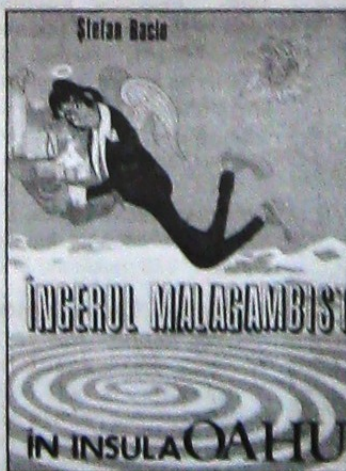
Plecăt în război între cei dintâi, a căzut pe front în primele zile.

Sunt sigur că purta în buzunarul uniforme de sublocotenent de rezervă, nedespărțitul carnet de schițe, poate chiar pe acela pe care, cu câteva luni înainte, mi-l arătase pe bancă".

Din volumul "**Îngerul malagambist în insula Oahu**":

ÎNTÂLNIRE PE AVENIDA KALAKAUA

Venind dinspre apus și miazăzi,
pe plaja albă, către Waikiki,
am întâlnit un înger zgribulit,
din noapte sau din București venit;
avea o haină strânsă, vătuită,
cravata tipătoare, potrivită,
pantofi cu talpa groasă cât o palmă.
În ochi avea lumină blândă, calmă,
și părul blond, de aur greu,
părea făcut din cozi de curcubeu.
El nu vorbea, ci doar cânta,
iar îngerul timid ce-l însoțea
l-a prezentat cu glasul trist:
"E Îngerul Malagambist!"
.....
Am vrut să-l mângâi pe obraz,
dar s-a topit în ritm de jazz.

INSTANTANEU

Am întâlnit pe
strada Halekoa
pe Îngerul Malagambist:
venea încet dinspre Manoa,
timid, sărac, străin și trist.

L-am urmărit pe sub palmieri,
cu bicicleta lui de nori
cârmind prin ceață și tăceri,
lăsând la colț de uliți flori.

Târziu în noaptea tropicală
mi-a spus o stea de ametist:
"Ce zbor senin, ce frunte pală,
pe Îngerul Malagambist!"

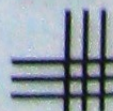
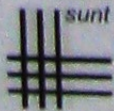

ACT DE IDENTITATE

Sunt vietnamezul din pagodă,
turistul sunt din Surinam,
sunt ritmul safic dintr-o odă,
sunt noaptea care suflă-n geam,
sunt marinarul din Roscoff
plutind pe mări pe o șalupă,
adolescentul din Brașov,
sunt ultimul copil de trupă,
sunt muzica dintr-o flașnetă,
sunt elegia dintr-un cor,
sunt piatra din câmpia getă,
muștiucul de la Flugelhorn,
sunt luptătorul din Manila,
sunt semnul mut de întrebare;

eu sunt grevistul din Brăila,
sunt umbra dinspre înserare,
eu sunt lumina de la tropic,
sunt bardul de la Singapur,
sunt anarhistul non-utopic,
rafală sunt de aer pur,
sunt sasul de la Feldioara,
sunt Dacul mut de la Drobeta,
eu sunt arcușul și vioara,
alerghătorul cu ștafeta,
latifundiarul fără glie
sunt ziaristul fără ziar,
sunt ritmu-nchis în poezie,
feștilul de la felinar.

Sunt Olandezul zburător,
sunt Flămânzila și Gerilă
sunt Don Quijote călător,
sunt beduinul pe cămilă,
eu sunt doar eu: un milion,
sau 2 sau 8 sau 1, poate 5,
sunt revoltatul din amvon,
chiaburul fără de opinci,
câlugărul din Indochina,
eu sunt și pustnicul și vrăciul,
tulpina sunt - și-s rădăcina:
eu sunt poetul Ștefan Baci.

1850 - nașterea lui Mihail Eminescu, părintele ideologiei legionare (15 ian.)

1928 - Căpitanul convoacă o mare întrunire publică la Cahul (Basarabia) pentru combaterea comunismului (20 ian.)

1929 - prima adunare a șefilor de cuib din toată țara, la Iași, convocată de Căpitan (3 ian.)

- Căpitanul înființează Senatul Legionar (4 ian.)

1930 - Căpitanul face un marș legionar pe Valea Horincei (25 ian.)

1931 - prima dizolvare a Gărzii de Fier, de către Ion Mihalache, având ca pretext un document fals (11 ian.)

- apare "Cuvântul Iașului" sub conducerea lui Ilie Gârbea, Nelu Ionescu și Stelian Teodorescu (29 ian.)

1932 - Mișcarea deschide campania electorală în jud. Tutova (9 ian.)

1934 - asasinarea legionarului Gh. Negrea (12 ian.)

1937 - echipa legionară de frontul spaniol luptă la Las Rozas și El Pradillo împotriva comunistilor, dând dovadă de eroism (5 ian.)

- comandanții legionari Ion I. Moța și Vasile Marin cad în luptă pentru apărarea creștinătății de pe frontul spaniol, la Majadahonda (13 ian.)

1938 - Căpitanul înființează Corpul de elită Moța - Marin, sub conducerea prințului av. și comand. legionar Alecu Cantacuzino (13 ian.)

- Căpitanul înființează Școala de Primari și Prefecți Legionari (20 ian.)

1939 - asasinarea, de către autorități, a stud. legionar Titu Constantinescu din Hârșova (23 ian.)

- asasinarea, de către autorități, prin strangulare, a lt. ing. legionar N. Dumitrescu (25 ian.)

- asasinarea, de către autorități, a comand. legionar prof. univ. Vasile Cristescu, vicepreședinte al Partidului "Totul

Pentru Țară" (26 ian.)

- asasinarea legionarei Lucia Grecu din ordinul autorităților (29 ian.)

1941 - gen. I. Antonescu destituie prefectii și chestonii de poliție legionari; aceștia se opun - nonviolent; sunt asediați de armată și, după 2 zile, se predau (21 - 23 ian.)

Urmează o nouă și crâncenă prigoană.

Anul acesta, pe 8 ianuarie, am comemorat 2 ani de la trecerea în veșnicie a iubitului și regretatului camarad dr. IONEL ZEANA, ultimul comandant legionar din vremea Căpitanului, președinte de onoare al Acțiunii Române și primul șef al Senatului Legionar reînființat în țară după 1989.

După o viață de luptă și jertfă, după 16 ani de detenție în închisorile comuniste, dr. IONEL ZEANA era, într-adevăr, uluitor: neclintit în credința legionară, hotărât, impecabil în ciuda vârstei înaintate, mereu activ și prezent; un spirit viu și cald, vibrând. Ne-a fost alături în toate momentele, formându-ne și confirmându-ne ca legionari.

Avem onoare să-l salutăm, încă o dată, pe apreciatul camarad al CĂPITANULUI, dr. IONEL ZEANA!

Nicador Zelea Codreanu

Nicoleta Codrin

† RAFIRA TĂNASE †

În prima zi a acestui an am primit un telefon din Sibiu, de la camaradul VIOREL TĂNASE, cel mai vârstnic legionar din lume, instructor legionar și membru al Senatului Legionar.

Nu a fost un telefon obișnuit: cu emoție în glas, ne-a comunicat că soția sa, prof. RAFIRA TĂNASE, în vârstă de 95 de ani, a trecut, discret și modest, într-o altă lume, mai bună, fără drum de întoarcere.

A conviețuit cu soția sa 70 de ani, împărțind bucuriile și multe greutăți ale vieții.

În special în cei 14 ani de detenție ai camaradului Viorel Tănase, doamna Tănase a înfruntat, cu demnitate, greutăți deosebite. Nu numai că a așteptat cu dragoste și răbdare întoarcerea soțului din închisoare, nu numai că a suportat cu demnitate numeroase nedreptăți și șicane din partea

autorităților, dar, fiind dată afară din învățământ (doar pentru că era soție de legionar), s-a angajat ca muncitoare la o cooperativă de tricotaje din oraș ca să poată asigura existența celor doi copii. Le-a fost și mamă și tată în acești 14 ani, reușind să-i crească, să-i educe și să le asigure continuitatea studiilor.

Eforturile i-au fost încununuate de succes: fiica lor, Doina, profesoară de engleză, și fiul lor, Mihai, medic stomatolog, au luminat viața soților Tănase.

Suntem alături de stimatul și iubitul camarad Viorel Tănase, și de toți membrii îndureratei familii.

Odihnească-se în pace!

Redacția

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției ziarului. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: "Având în vedere că membrii unui cuib trebuie să se supună șefului, se poate trage concluzia că șeful cuibului este un dictator?"

a fost dat de Victor Mălin, 34 ani, din Brăila,

care a câștigat cartea "Pentru sfânta Cruce, pentru Țară" - Mardarie Popinciuc.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Șeful cuibului NU este un dictator, deși nu supune la vot hotărârile sale, deși membrii cuibului trebuie să-i execute ordinele, deși nu are comitete și comisii.

Șeful de cuib nu este dictator pentru că nu conduce după bunul său plac, ci după cele șase LEGI fundamentale ale cuibului, stabilite de Căpitan:

- legea disciplinei: fii disciplinat, legionar, pentru că numai așa vei învinge.

Urmează-ți șeful și la bine, și la greu.

- legea muncii: muncește. Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag.

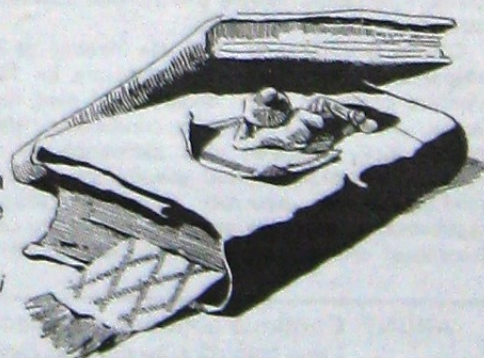
Răspлата muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

- legea tăcerii: vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește cât trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiești: lasă pe alții să vorbească.

- legea educației: trebuie să devii altul. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

- legea ajutorului reciproc: ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

- legea onoarei: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

ÎNTEBAREA LUNII IANUARIE: Care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o elită legionară?

PREMIU: Vol. I din Arhiva istorică "Învierea" (realizator Șerban Milcoveanu)

Revista se difuzează și la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI

și din alte zece mari orașe ale țării:

Arad, Baia Mare, Brașov, Cluj, Iași, Predeal, Râmnicu Vâlcea, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara,

precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.

Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA

STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREȘTI, cod 031245

Tel.: (021) 322 3832

Irina Brezoi - Timișoara: La scrisoarea dvs. din 12 dec. 2004, ajunsă la redacție după închiderea ediției din decembrie, vă răspundem acum, așa cum v-am promis în numărul trecut. Și noi, ca și dvs., suntem mari admiratori ai valorosului poet și comandant legionar Radu Gyr, căruia i-am închinat trei pagini speciale în numărul din dec. 2003. De asemenea, în numerele din sept. 2003, aug. 2004, nov. 2004 și dec. 2004, am publicat din minunatele lui versuri, iar în fiecare Seară de poezie legionară poeziile lui sunt nelipsite.

Adrian Lungeanu - Predeal: Aprecieri sinceritatei dvs. și ne bucurăm că ați folosit "tratamentul" antisimism al serialului nostru. Ne bucurăm și mai mult pentru faptul că a fost eficient.

Valentin Tinescu - Râmnicu Vâlcea: Într-adevăr, edităm și broșuri cu "Seara de poezie legionară", dar în număr mic, pentru participanți (cel ce vin atunci la sediu), ca un fel de program. Vă putem expedia, cu titlu informativ, doar broșura de luna aceasta (dacă ne veți da adresa completă).

Agnes Fialkowski - Chișinău: Vă mulțumim pentru aprecierile făcute la adresa revistei noastre pe care ați cumpărat-o întâmplător, din Iași. La fel și pentru fotografia mare, color, care reprezintă Catedrala (Soborul) din orașul dvs. Din articolul trimis spre publicare intitulat "Situația Bisericii române în Basarabia", din lipsă de spațiu, redăm un mic fragment, cel mai edificator.

"În 1940, când bolșevismul s-a abătut peste Nistru, în Basarabia erau 1090 de biserici și 28 de mănăstiri, cu peste 1500 de preoți și călugări. În 1989 mai rămăseseră doar 150 de biserici, o singură mănăstire și nici 700 de preoți. Mulți au fost exterminați, alții s-au refugiat în România, în timp ce peste 200 de biserici au fost demolate, iar altele au fost transformate în depozite, restaurante, cinematografe, grajduri etc. De asemenea, au fost desființate școlile și revistele teologice, precum și seminarele din Chișinău și Ismail. La fel, Muzeul de Istorie și Arheologie Bisericească de la Chișinău (cel mai mare din tot Regatul România), iar renumita bibliotecă a mănăstirii Noul Neamț din Chitcani a fost arsă în piața publică!"

Este adevărat ceea ce ne scrieți în final, că numele dvs., Fialkowski, l-a purtat și o celebră cafenea bucureșteană în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Pentru că doriți amănunte, vi le vom da foarte succint, din lucrarea lui George Potra - "Bucureștii de altădată": Cafeneaua se găsea în fața fostului Teatru Național, distrus la bombardamentele germane în ziua de 24 aug. 1944, pe str. Câmpineanu, colț cu Calea Victoriei. Polonezul românizat Fialkowski a deschis în 1856 cel mai luxos local de cofetărie și cafenea din București, unde se întâlneau cele mai reprezentative figuri ale orașului: actori, diplomați, profesori, artiști, scriitori, juriști, poeți. Constantin Bacalbașa spunea: "Fialkowski nu mai era o cafenea, ci ajunsese o adevărată instituție". Localul era mare, încăpător și luxos; avea o sală unde se juca billiard (unde erau mai multe mese de joc), o altă sală unde se jucau table, ghiulbahar (?) și nesfârșitele partide de domino. Cafeneaua celebră și-a încheiat activitatea în 1898, odată cu moartea patronului.

Cătălin Grumăzescu - Iași: Ne întrebați de ce Ante Pavelic, șeful Statului Independent Croat, format în primăvara lui 1941, este acuzat de genocid împotriva poporului sârb - deoarece nu aveți nici o informație în acest sens. Faptele lui vorbesc. Poglavnikul, conducătorul statului, dr. Ante Pavelic, catolic, imediat după înființarea țării, semnează un decret prin care unitățile și organizațiile ustașe primesc dreptul de a distruge bisericile și mănăstirile ortodoxe, muzee, biblioteci și arhive. Lăcașurile de rugăciune au fost transformate în locuri de execuție doar pentru că aparțineau ritului ortodox. La Dranksenic ustașii au împușcat în biserică, într-o singură zi, 360 de bărbați,

LA MULȚI ANI
TUTUROR
CITITORILOR NOȘTRI!

femei și copii; la 5 aug. 1941, în biserica de la Glina au fost omorâți 500 creștini ortodocși; în satul Kusnoje li s-au dat foc în biserică altor 400 de sârbi. La aceste masacre ustașii erau asistați de musulmani care în capitala Zagreb și-au construit o moschee. Ierarhia croată, în frunte cu arhiepiscopul Saric din Sarajevo, a girat aceste măceluri, iar membrii ordinului franciscan chiar au participat activ la forțarea convertirii sârbilor și, de asemenea, la masacrare. Aceste informații ni le oferă Robert Lee Wolf, în lucrarea "Balcanii", apărută la Cambridge în 1956. Din 557 de preoți ortodocși, 222 au fost omorâți în chinuri groaznice și 456 biserici au fost distruse, din care 90% de către ustași și 10% de nemți în timpul luptelor. Un raport al Gestapoului către Himmler din 1941 reliefa: croații au masacrat și torturat cu sadism până la moarte circa 300.000 de oameni. La fel și ziaristul italian Curzio Malaparte, în romanul "Kaput" (apărut în 1948), descrie îngrozit cum poglavnikul Ante Pavelic l-a arătat un coș în care l-a spus că în el sunt ... 80 de kg de ochi de oameni! La Iasonevac, 150 km sud de Zagreb, a fost cel de-al treilea lagăr ca mărime din Europa, ce a funcționat din vara lui 1941 până în apr. 1945, interval în care au fost omorâți aproape 600.000 de oameni.

Marian Puzdrea - Brăila: Idelle și subiectele pe care ni le propui spre abordare sunt deosebit de interesante. Vom ține cont de ele și încercăm să le facem publice la momentul oportun. Veți primi prin poștă un răspuns mai amplu.

Teodor Mocanu - Cluj: Vă mulțumim pentru trimiterea celebrului cântec al Armatei Române din cel de-al doilea război mondial, "Marșul Basarabiei", pe care l-ați cântat în lupta pentru recucerirea străvechului pământ românesc. Într-adevăr, nu l-am găsit nici noi înregistrat pe vreuna dintre casetele din București, înregistrate după 1989, cu Căntece reprezentative ale Armatei. O fi considerat de autorități ca "revizionist", mai știți? Sau ca "războinic"? Și cum guvernarea "democrației" s-au dovedit în stare de falsificarea istoriei, de cenzura Idellei, de dărâmarea statuiilor personalităților naționale etc., pentru a fi pe placul străinătății, de ce ne-am mira de această omisiune? Marșul acesta face parte din istoria națională și e păcat ca generația de azi să nu-l cunoască frumoasele versuri, de aceea îi redăm:

Marșul Basarabiei

Azi noapte, la Prut, războiul a-nceput,

Românii trec dincolo iară

Să ie înapoi, prin arme și scut,

Moșia pierdută astă vară.

Mergem în Câmpia Basarabilor,

Plină de grâne, plină de dor,

Și-n Bucovina cu mănăstiri și brazi

Mergem la luptă, dragi camarazi...

Azi Prutul unește pe frații români

Și Nistrul al nostru e iară,

Jurăm că-napoi un pas nu vom da,

Din Tisa la Bug vrem hotare.

Mergem în câmpia Basarabilor,

Plină de grâne, plină de dor,

Și-n Bucovina cu mănăstiri și brazi

Mergem la luptă, dragi camarazi...

Aura Mihăilescu - București: Regretăm, dar nu vă putem trimite întreaga colecție a revistei. Motivul este simplu: multe numere nu le mai avem nici noi, întrucât s-au epuizat. Soluția cea mai sigură pe viitor: abonament anual.

Emilian Georgescu

ANUNȚ: Continuă acțiunea de colectare a materialului pentru confecționarea unui bust din bronz al Căpitanului. Luna trecută s-au distins: **Iordan Stanciu** (București) și **Carmen Atanasie** (București) cu donații de bronz, iar **Viorel Tănase** (Sibiu) - cu donație de bani pentru achiziționarea a 10 kg de material.

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihal

Nicolae Badea

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București

(zona Circului - intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ - 19⁰⁰

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com